XXIII. évfolyam 20. szám

Ára: 1 forint

1967. május 18

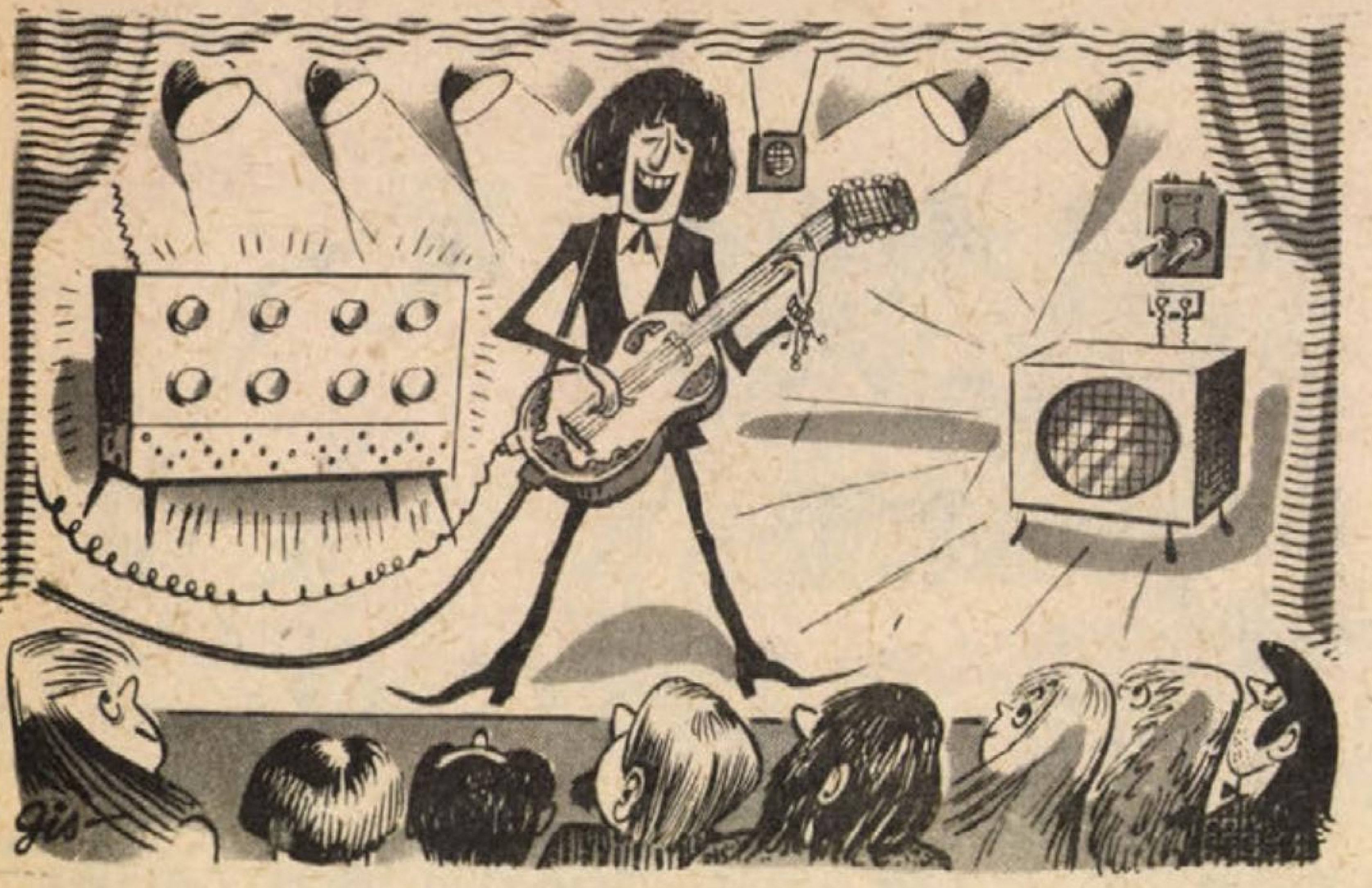
Ludas Matyi

— Mégiscsak különös, hogy komoly emberek ilyesmit néznek...

Endrődi István rajza

Harcos beat

– Most a gépesítés ellen adok elő egy dalt, mert az gúzsba köti a szellemet! ...

Precíz vámőr

HJA, A TUDOMÁNY!

Elégedetten olvasom az újságban, örömmel hallom a rádióban, boldogan látom a képernyőn, hogy nálunk milyen sok felettes hatóság, társadalmi szerv és tudományos intézet foglalkozik az áruk minőségi ellenőrzésével, vigyáz éberen, hogy kárt ne szenvedjen a fogyasztó.

Az ellenőrzés valamennyi fajtája közül nekem a legeslegjobban a tudományos vizsgálatok tetszenek. Valahányszor a televízió jóvoltából tanúja lehetek annak, hogy különféle árucikkeket milyen körmönfont próbáknak vetnek alá, a lelkesedés forró hulláma járja át a szívemet.

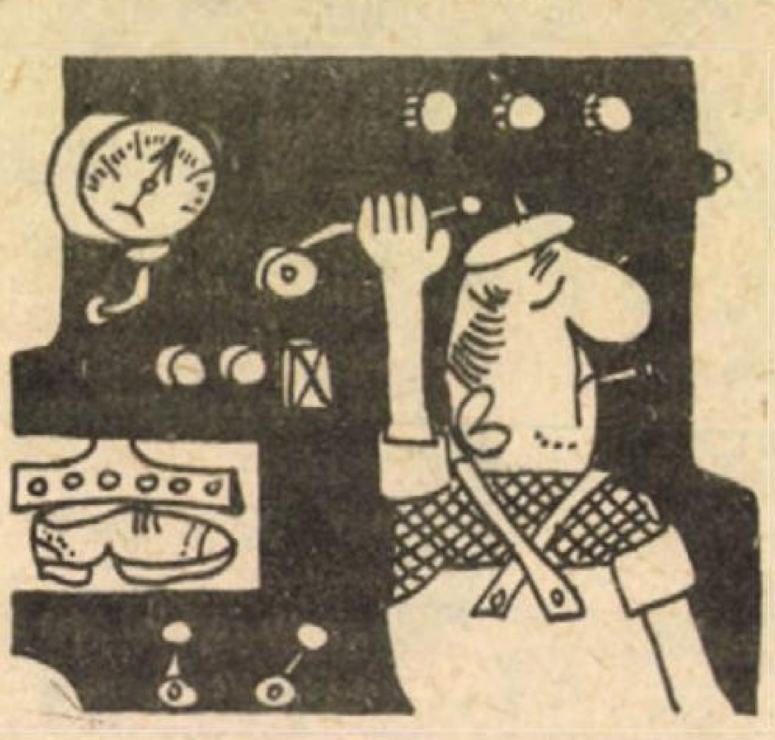
Nem kis dolog ez, kérem! Elővesznek például egy cipőt.

Ennek a cipőnek megfogja a nyelvét egy külön erre a célra szerkesztett speciális cipőnyelvkitépő masina és elkezdi húzni. Fokozódó erővel, amint erről bárki meggyőződhet, mert mutatja valami galvanométer. Tíz lóerő, semmi! Ötven lóerő, semmi! Kilencvenkilenc lóerő, semmi! Száz lóerő, kiszakadt a nyelv! Minden világos, ennek a cipőnek a nyelvét kilencvenkilenc ló még az üzembiztonság veszélyeztetése nélkül cibálhatja, több ló már nem. A szakító szilárdság messze felülmúlja a követelményeket.

És ez még csak a kezdet! Elővesznek egy másik cipőt.

Ezt a cipőt behelyezik egy külön erre a célra szerkesztett talphajlítgató gépbe, és mit jelez a műszer? Azt jelzi, hogy a talp csak a huszonháromínillió-kétszázhuszonötezer-négyszázharmincötödik hajlításnál törik el, ami nagyon is kielégítő.

Elővészik a harmadik cipőt, annak a bélése száztizenegy atmoszféra nyomásnál gyűrődik össze, pompás,

a negyedik cipő varrása ezerhárom decibelnél feslik fel, jobb, mint a világszínvonal, az ötödiknek a kaplija csak kétszázhét Fahrenheit fokú hevítésnél deformálódik kissé, várakozáson felüli eredmény!

Aztán következnek a vegyszeres vizsgálatok, amikor is a hetedik cipőt lúggal és savval maratják, a nyolcadikat egyre töményebb ciánnal oldják, a kilencediket nitroglicerinnel nagy nehezen felrobbantják, és végül a tizediket csak huszonhárom kilopondos micsodánál sikerül elpárologtatniuk, ami szintén megnyugtató.

Ezek csak kiragadott példák voltak, lehet, hogy nem minden műveletet és számot ismertettem pontosan, de hát nem is ez a lényeg, hanem az, hogy a tudományos vizsgálatoknál nincs mellébeszélés, ott szigorúan meghatározott kísérletek vannak, és kizárólag a kísérleti eredmények alapján határozzák meg a vizsgált árucikk jellemző tulajdonságait.

Ezek után, ha a szóban forgó tíz cipő bármelyikét választom, mindegyikről tudom, hogy mire képes, nem veszek zsákbamacskát, minőséget kapok a pénzemért!

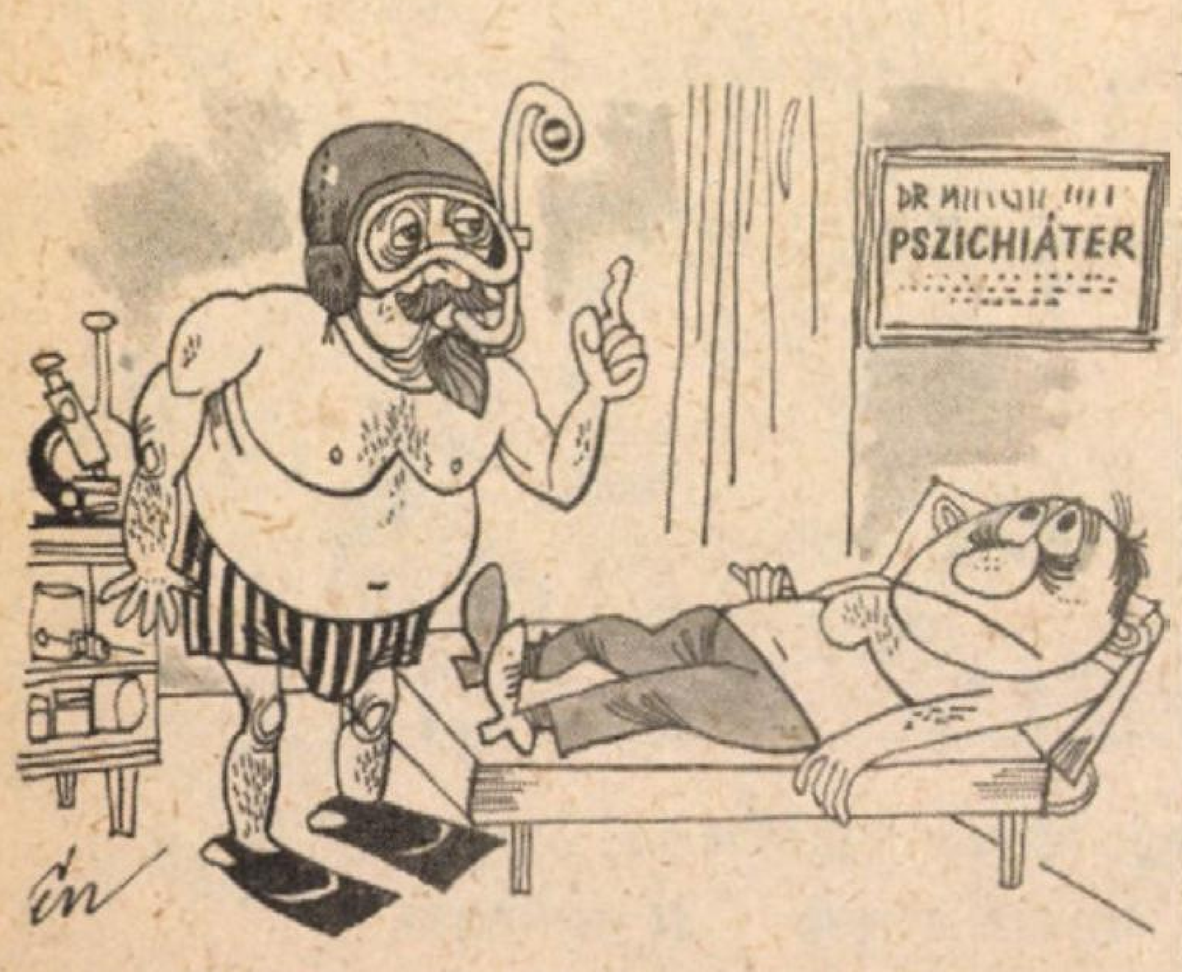
Persze, itt is van egy kis bibi!

Az tudniillik, hogy a tíz csodálatos lábbeli egyikét sem választhatom, mert a laboratóriumban éppen azokat vizsgálták a használhatatlanságig, nyűtték pocsékká, valósággal elkoptatták őket a tudomány oltárán, és egyébként is mit kezdjek fél pár cipőkkel?!

Nem marad más hátra, találomra veszek egy pár cipőt az üzletben, a százezer tudományosan ki nem próbált cipő közül, hátha szerencsém lesz vele?!

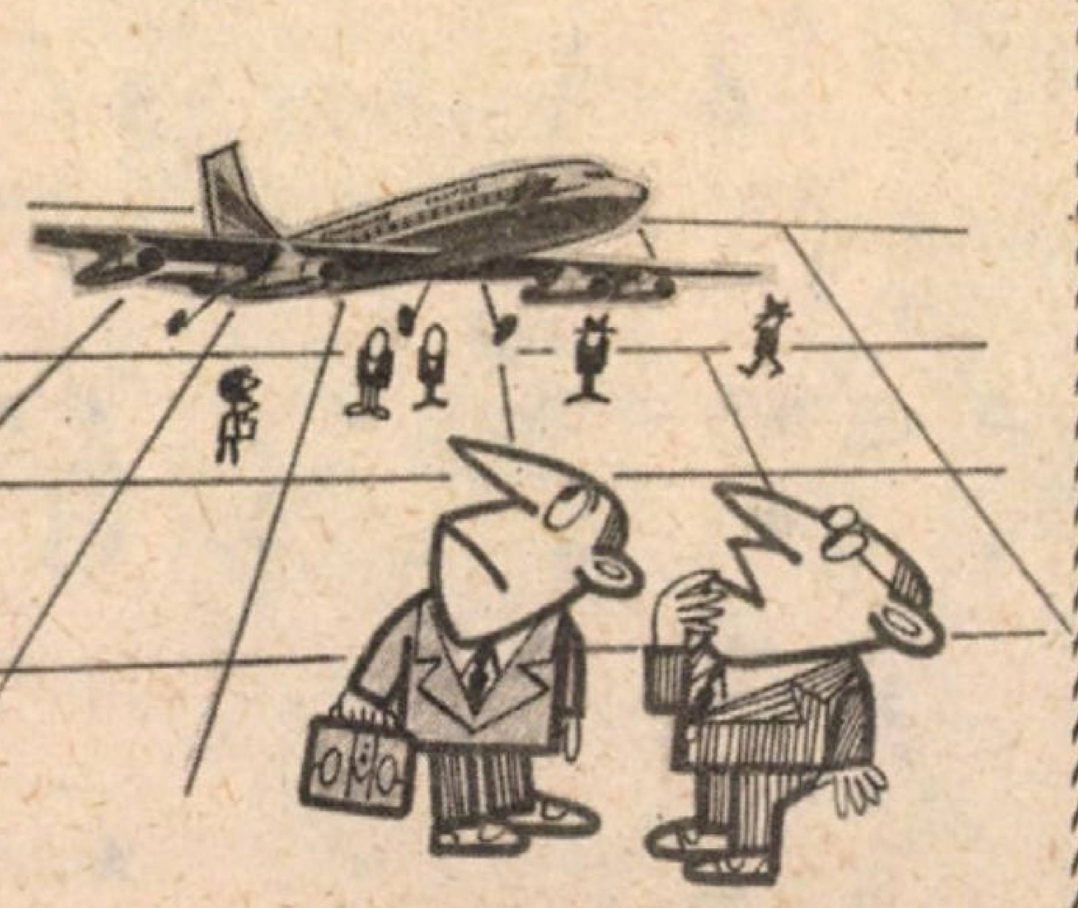
Kürti András

A lélekbúvár

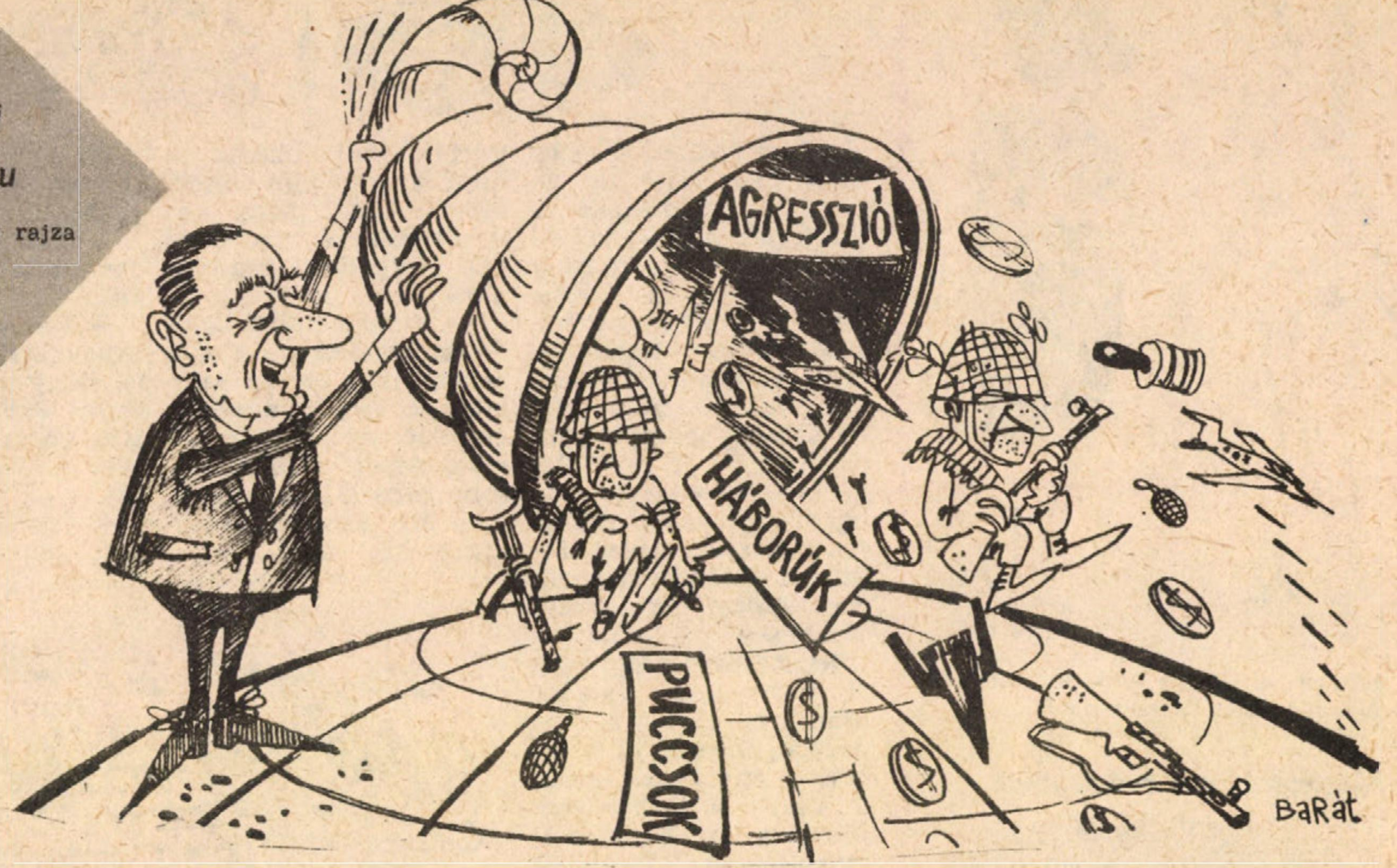

– Most lehatolok az ön tudat alatti énjébe! ...

Tűnődés

– Ma egyetlen külügyminiszter sem érkezett Budapestre. Vajon mi lehet az oka? ...

Amerikai bőségszaru

Barát József rajza

E. V. bizottságokat!

A minap találkoztam Géza barátommal, és bizony isten alig ismertem rá: lefogyott, a szeme ide-oda ugrált és hadarva, összefüggéstelenül beszélt. Nagyon oda kellett figyelnem, hogy a zavaros elbeszélésből megtudjam, mi is történt vele tulajdonképpen.

Gézával az történt, hogy elvették a kedvét. Valamibe lelkesen, jókedvűen belefogott, és mindenki azt mondta: nagyon helyes, csak így tovább, gratulálunk, mindent bele, s közben lassan, suttyomban elvették a kedvét. Kik? Azt nem lehet tudni, mert mindenki azt mondta, hogy nagyon helyes, csak így tovább, gratulálunk és mindent bele. Sajnos, nem szakemberek vették el a kedvét, és ezért teljesen tönkretették Gézát, tönkretették az idegeit, a gyomrát, a szívét, egyszóval kikészítették.

Ekkor jutott eszembe a nagy ötlet. Ne bízzuk a kedvelvevést dilettánsokra, sarlatánokra, látszat-optimistákra, ál-lelkesekre. Hozzunk létre minden vállalatnál, üzemben, intézménynél szakemberekből álló E. V. bizottságot — az E. V. azt jelenti, hogy elvevő —, amely elvenné a kedvet az elébe kerülőktől. Mennyi időre? Az attól függ. Van, akitől rövidebb és van, akitől hosszabb időre, de egyeseknek örökre is elvehetik a kedvét.

Valahogy így képzelem a dolgot:

X. egy napon úgy érzi, hogy kedve van. Kedve van belefogni valami nagy munkába, szervezésbe, átalakításba vagy mit tudom én, mibe. Tele van lelkesedéssel, buzgalommal, türelmetlenséggel. Alig várja, hogy elkezdhesse, hogy belefoghasson. Előbb azonban megsúgja a titkot a feleségének:

— Drágám, az az érzésem, hogy kedvem van valamihez... — és elmondja, hogy mihez.

Tegyük fel, hogy az asszonyka nem örül neki. Félti a férjét a várható sok munkától, a látszólag lelkes, bátorító kollégák ellenszenvétől, irigységétől, a felettes szervek akadékoskodásától. Tudja, hogy a feladat, amelyre a férje nagy kedvvel vállalkozik és amelyről mindenki azt mondaná: nagyon helyes, csak így tovább, gratulálunk és mindent bele, esetleg tönkreteheti a férjét. Jön az álmatlanság, az étvágytalanság, későn fog hazajárni, és ideges lesz a családjához.

— Nem tarthatjuk meg, drágám — mondja végül az asszony —, értsd meg, most nem tarthatjuk meg a kedvedet. El kell vetetni.

X. elsápad, megpróbál vitatkozni.

— Mitől félsz, drágám? Egészséges vagyok. Van egy kis megtakarított pénzünk, és az én szakmámmal bárhol el tudok helyezkedni.

Ha aztán mégis úgy döntenek, hogy nem tartják meg, X. jelentkezik az E. V. bizottságnál, ahol részletesen meg kell indokolnia, miért akar megszabadulni a kedvétől. Ha az indoklást elfogadták, a bizottság, amelyben csupa szakember ül, még ott, helyben elveszi a kedvét. Ez a kedvelhajtás. Utána két vagy három napig feküdnie kell, nem muszáj otthon, lehet a hivatalban vagy az üzemben is, íróasztalra, munkagépre borulva. De ne menjünk sokszor az E. V. bizottság elé. A sok kedvelvevés károsan hat a szervezetre, és esetleg soha többé nem fogunk tudni lelkesedni valamiért.

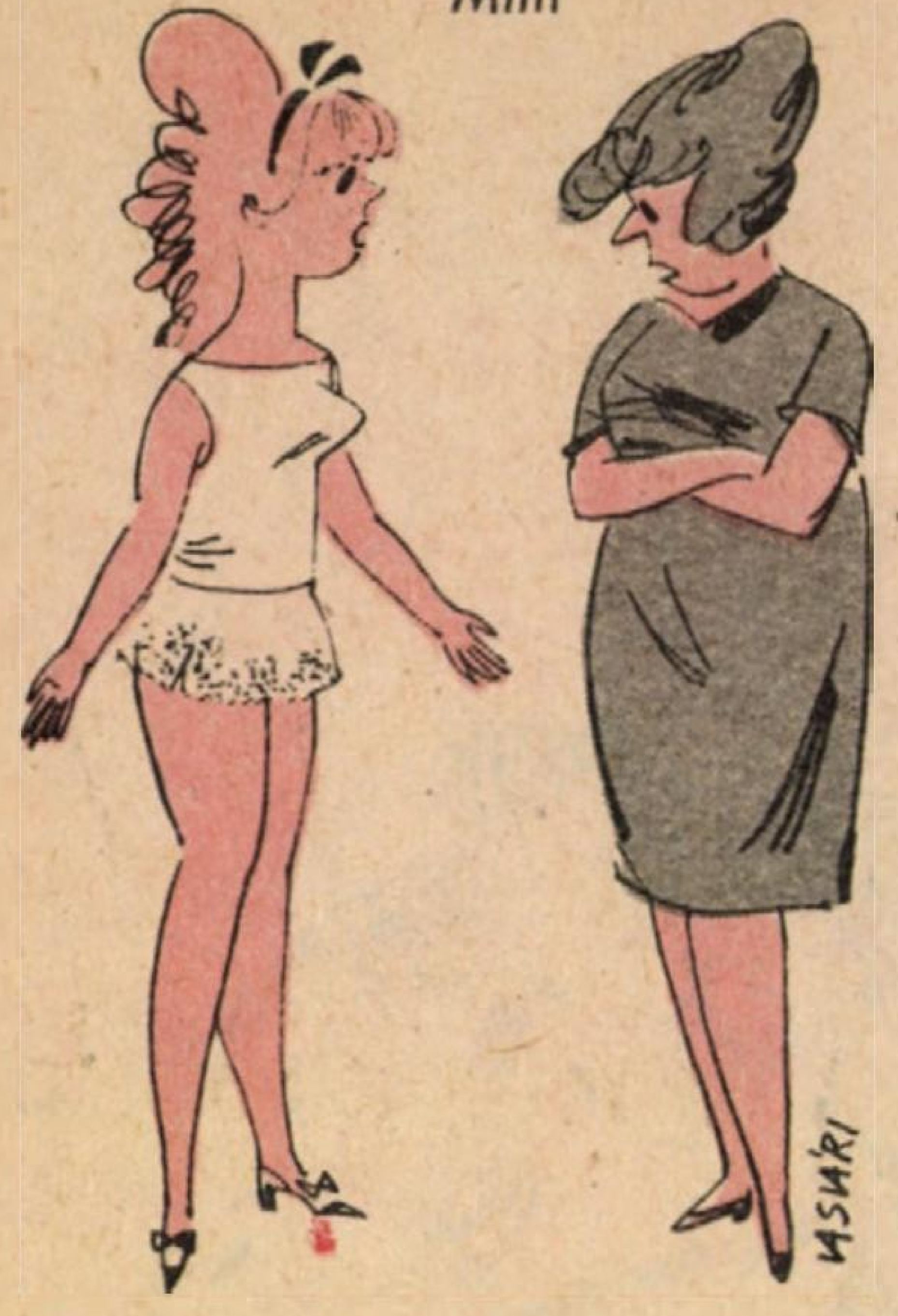
S még egy haszna lenne az E. V. bizottságoknak. Így mindenki pontosan tudná a hivatalban, az üzemben, intézménynél, hogy kik azok, akik elveszik az emberek kedvét.

Mert vannak ilyenek.

Hajjaj!

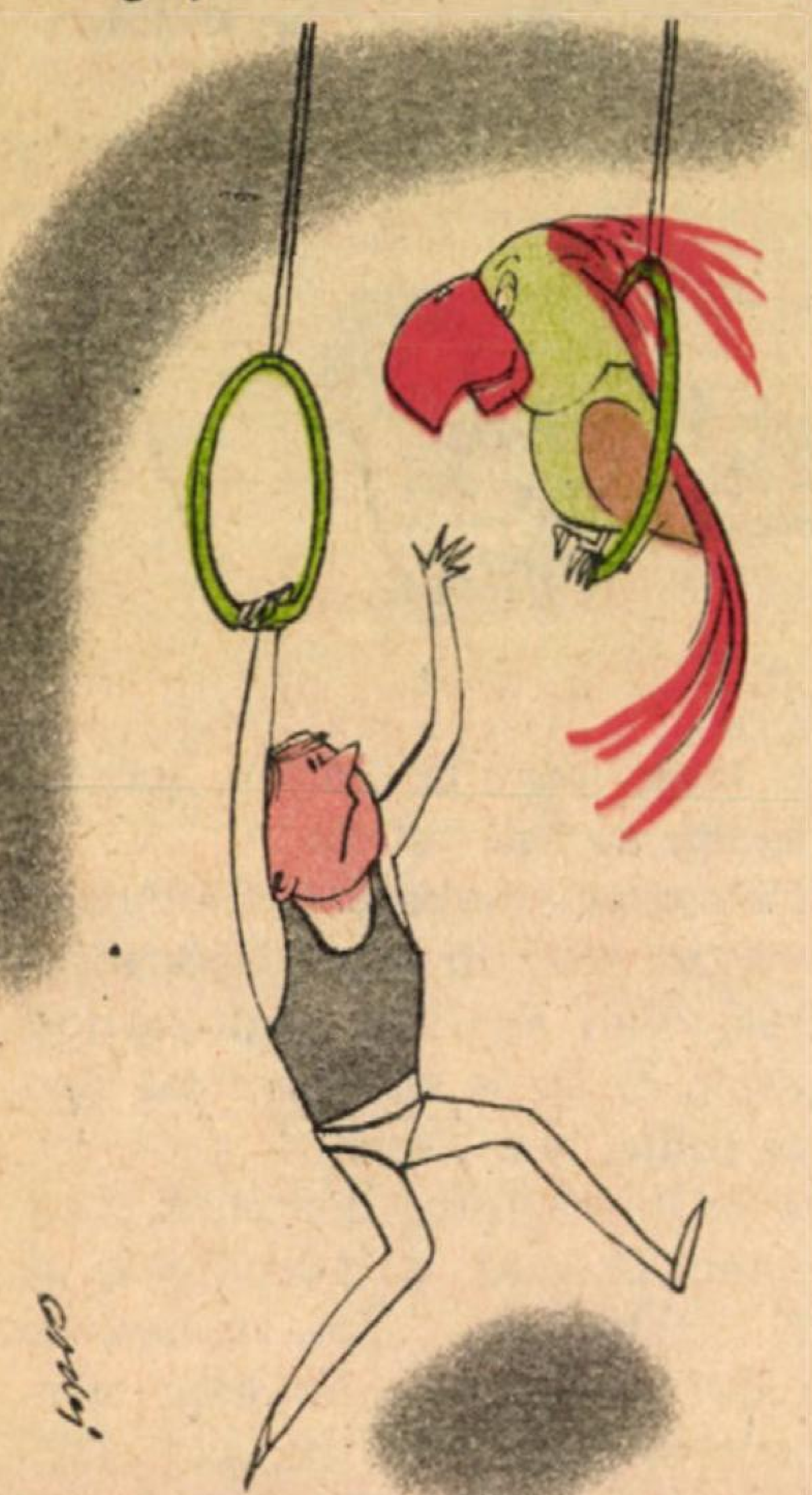
Mikes György

Mini

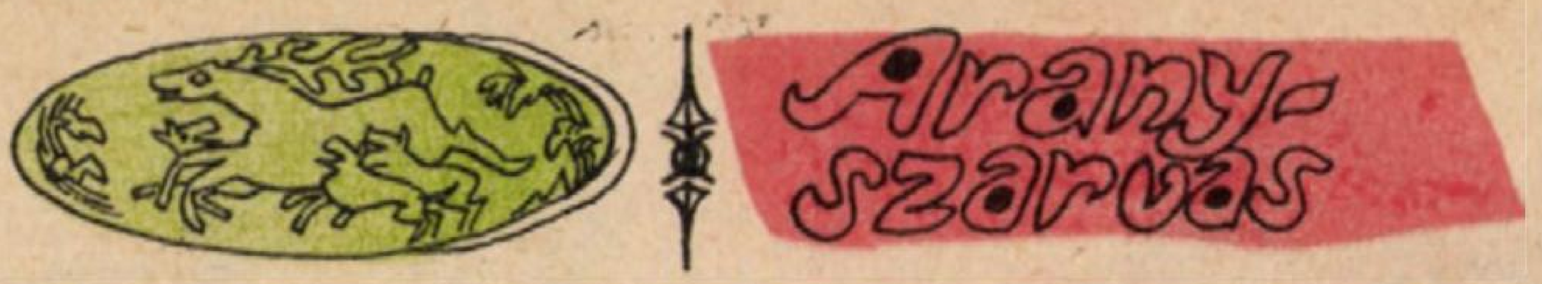

– Kislányom, nagyon rövid a szoknyád!
– De, anyu, még fel sem vettem . . .

Meglepetés a tornateremben

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Aranyszarvas

Nem tudom, ki hogy van vele, de én mindent megteszek a vendégért. Pláne, ha külföldi. Pláne, ha szerény és szimpatikus. Pláne, ha nem is kíván különösebb áldozatvállalást tőlem. Hogyne teljesítettem volna szimpatikus és szerény párizsi vendégeink, D. úr és feleségének kívánságát: az egyik este vadat szerettek volna vacsorázni. Elvittem őket a tabáni vadvendéglőbe, az Aranyszarvasba.

Kivételesen szép, nyári este volt. Vacsora után arra kértek a vendégeim, üljünk ki a teraszra: csodálatos onnan a kilátás a Gellérthegy oldalára a Szabadság-szobortól a Hegyaljai útig. Nappal már látták, most megnéznék este is.

— A terasz nem üzemel, kérem — mondta szakszerűen és udvariasan a pincér.

— És miért nem üzemel? — kérdeztem hasonló szakszerűséggel.

— Mert a Műemlékvédelmi Bizottság a terasz üzemeltetési módját nem találta megfelelőnek.

Most már a vendéglátáson túlmenően kezdett érdekelni az ügy. Mindjárt akadt néhány törzsvendég is, aki kellő információval szolgált. A hosszas eszmecserére érthetően fölfigyelt D. úr és neje, s kíváncsian várták, mi okozta a konfliktust, ami megakadályozza, hogy az Aranyszarvas vendéglő kis teraszára kiülhessünk.

— Tetszik tudni, D. úr — magyaráztam —, ez a terasz négy év óta szolgálja a szép panorámát kedvelő bel- és külföldi vendégeket. Működését soha nem kifogásolták.

— Mi lehetne ebben kifogásolni való?

— A hűtőpult, a terasz egyik fala mellett. Egy kicsike hűtőpult, amelyben palackos italt, üdítőket, söröket tároltak, hogy vacsora után a vendégeket itallal ki tudják szolgálni. Vagy jó időben délután is, amikor a kedves vendégek gyönyörködni akarnak a panorámában.

— Nem értem — csóválta a fejét D. úr.

— Én sem! A vendéglőnek nagyon kellene a terasz, a nagyobb vonzerő nagyobb forgalmat eredményez. Nálunk most készítik elő a gazdasági irányítás reformját, az új gazdasági mechanizmust . . .

— Tudok róla. Ezért nem ülhetünk a teraszra?

— Dehogy ezért. Éppen most hallottam én is, hogy a Műemlékvédelmi Bizottság nem találta megfelelőnek a terasz üzemeltetési módját.

— Csodálatos! Maguknál még a Műemlékvédelmi Bizottság is gazdasági befolyást gyakorol?

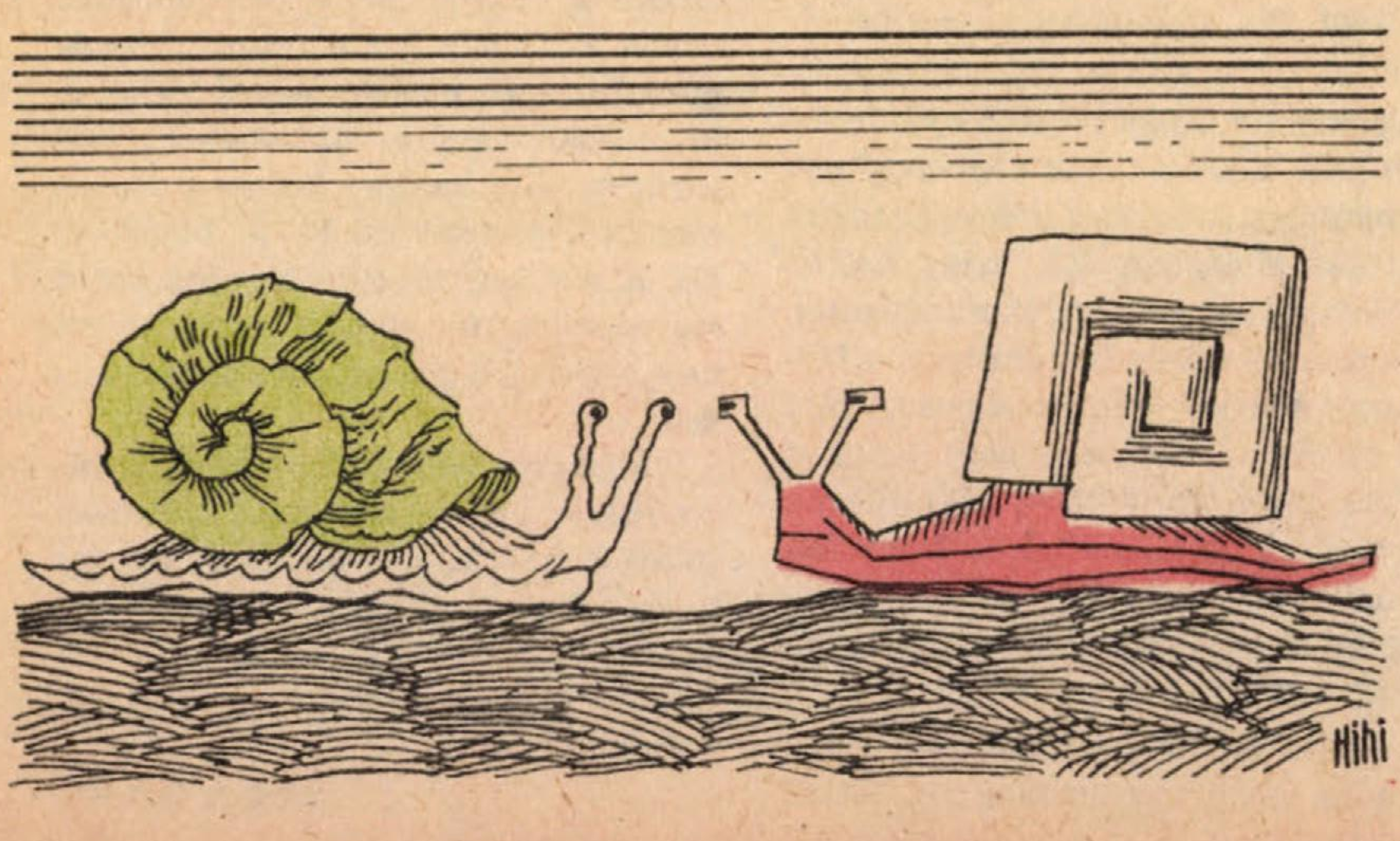
— Csak közvetve. A teraszon például a hűtőpult nem tetszett a Bizottságnak. Nem illett a városképbe, károsan hatott az épület műemlék jellegére, ezért nem lesz ezentúl kiszolgálás a teraszon.

— Akkor az idén alaposan megcsappan majd a vendéglő hozama.

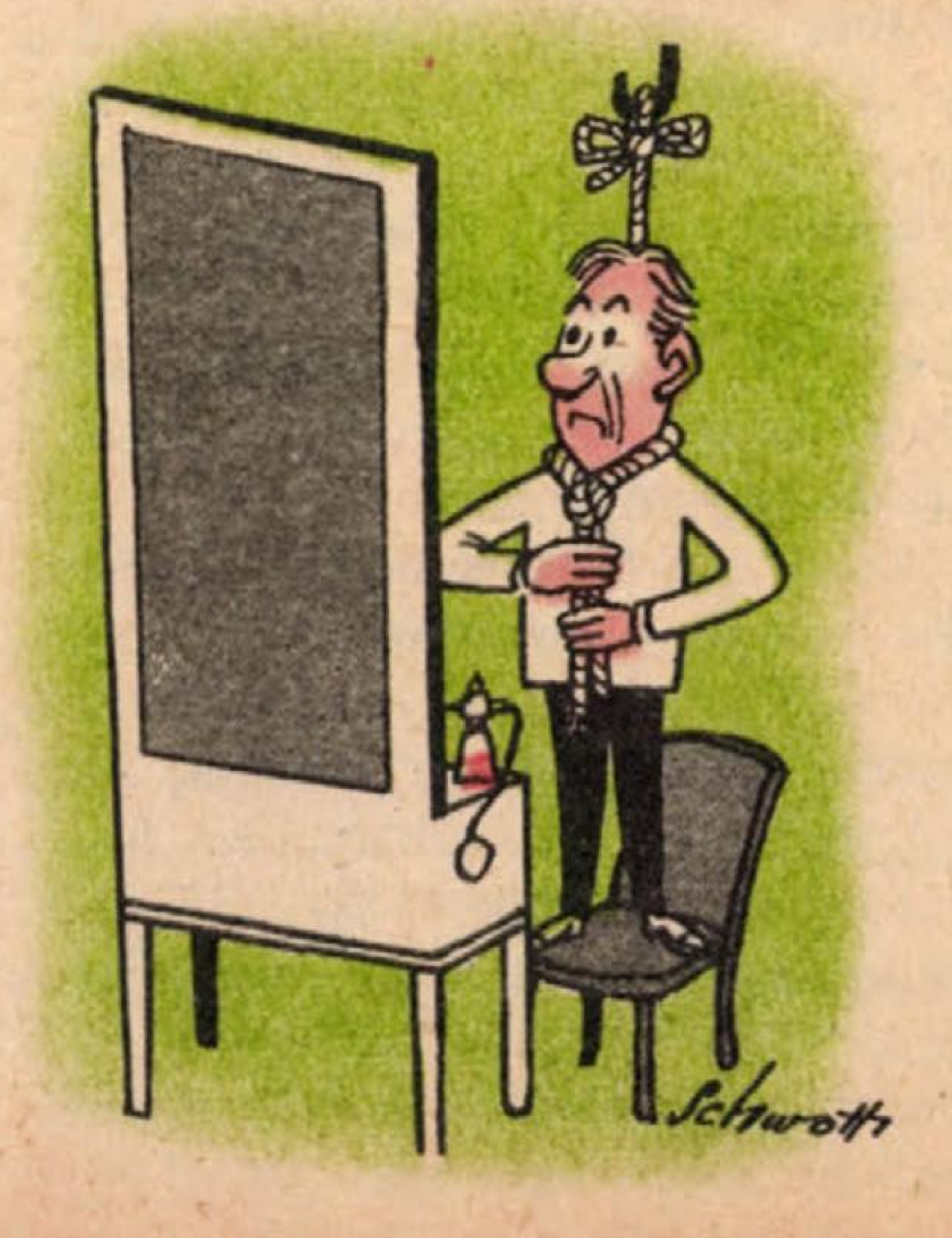
— Az nálunk nem számít, az a fontos, hogy a műemlék meg van védve . . .

Földes György

Két nemzedék

Pedáns ember

RÁZÓS KÉRDÉSEK

Gondolom, hogy önöknek is
bizonyára feltűnt,
milyen divat mostanában
édes anyanyelvünk.
Erről nyelvel író, költő,
rádió és újság,
Hogy' beszélnek az öregek,
s hogy az ifjúság.
Feltenném egy kérdést én is,
bár lehet, hogy káros:
mit jelent a magyar nyelvben
az a szó, hogy rázós!

Mert ugyebár tudjuk jól, hogy
mennyi minden rázhat:
villamos ráz utasokat,
szél rázza a fákat;
ráz a villany és a sírás,
hideg ráz vagy féltés,
csak az titok énelőttem:
mi a rázós kérdés!
Teszem azt, ha megkérdezem:
mért hibás egy termék,
rázós, ha a vétkes felől
érdeklődni mernék!

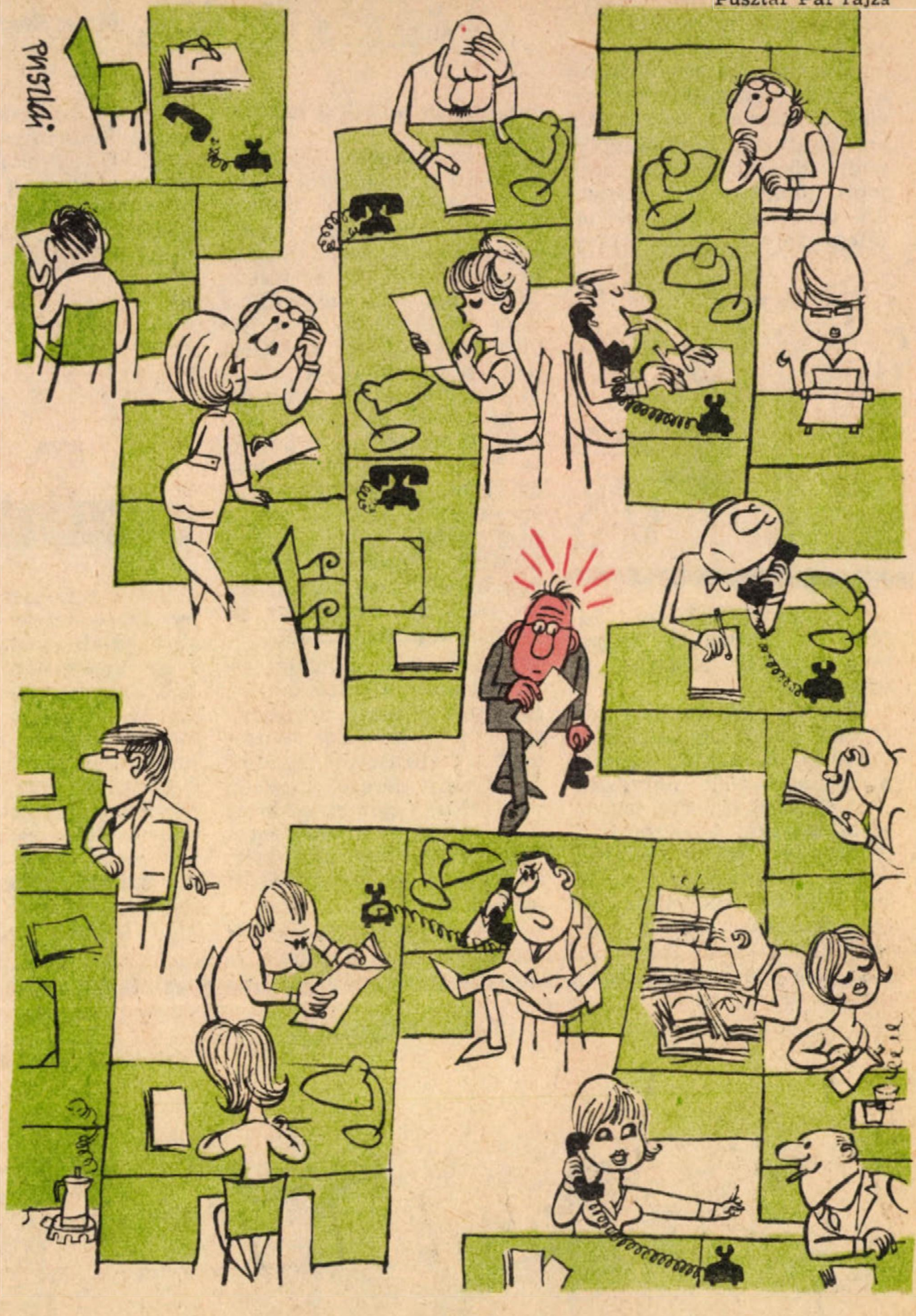
Annyi mindent lehet rázni:
kezet, avagy öklöt,
rongyot, csengőt, csörgőt, rostát –
de eszembe ötlött:
az lenne a rázós kérdés,
amilyen még nem volt,
ha időnként azt ráznánk meg,
ki valamit eltolt,
és utána bőrét menti,
azzal az ürüggyel,
hogy ez rázós kérdés, pajtás,
ne törődj az üggyel!

A magyar nyelv nagyon gazdag,
aki érti módját,
kisujjából rázza ki a
megfelelő nótát!
Könyv nélkül is tudja, mikor
s melyik szólás, hol jó:
Olyan választ kanyarít, mely
nem ráz, ámde olcsó . . .
Felőlem a rázós szónak
jelentése bármi:
én magamat ezzel többé,
nem hagyom átrázni!

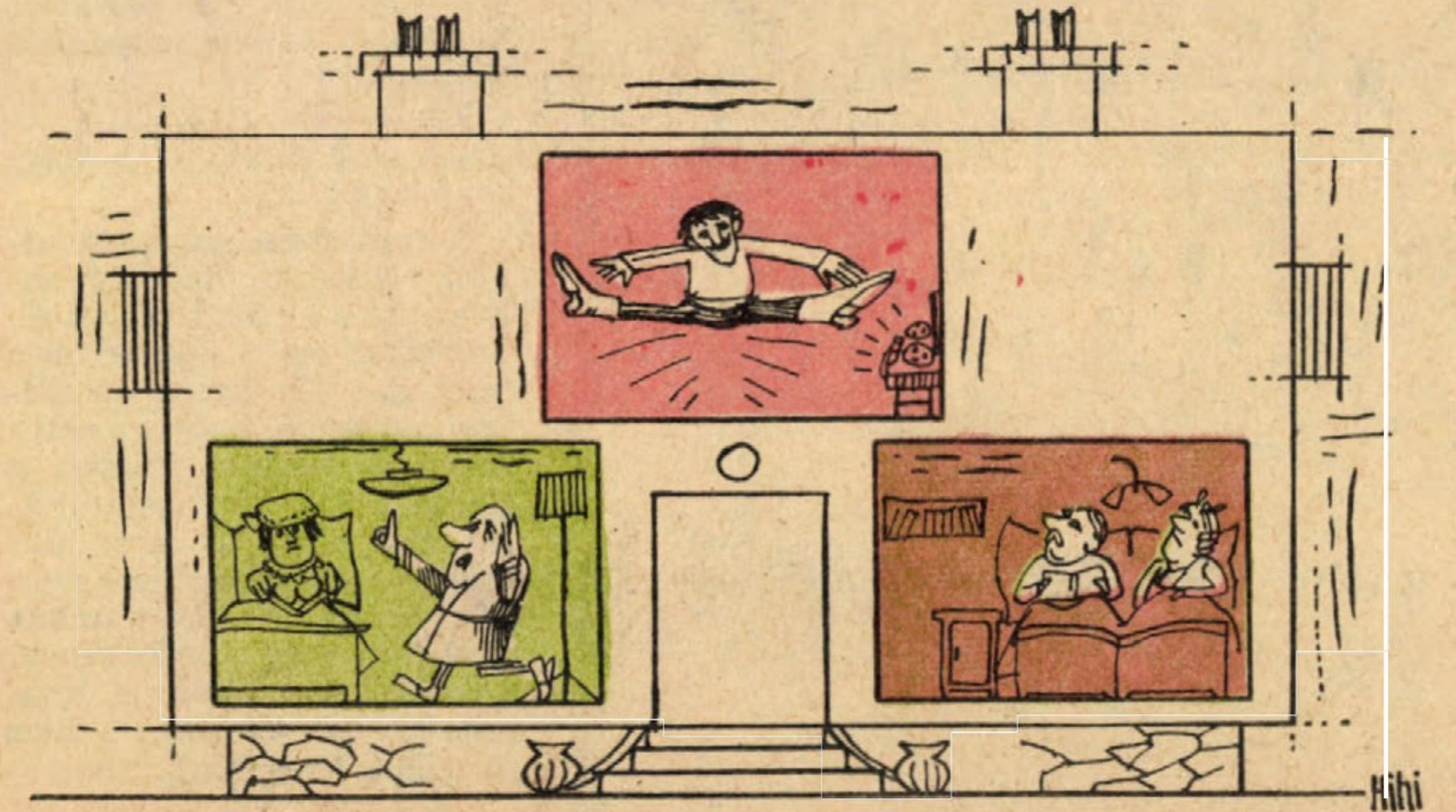
Bogáti Péter

Kisember a labirintusban

Pusztai Pál rajza

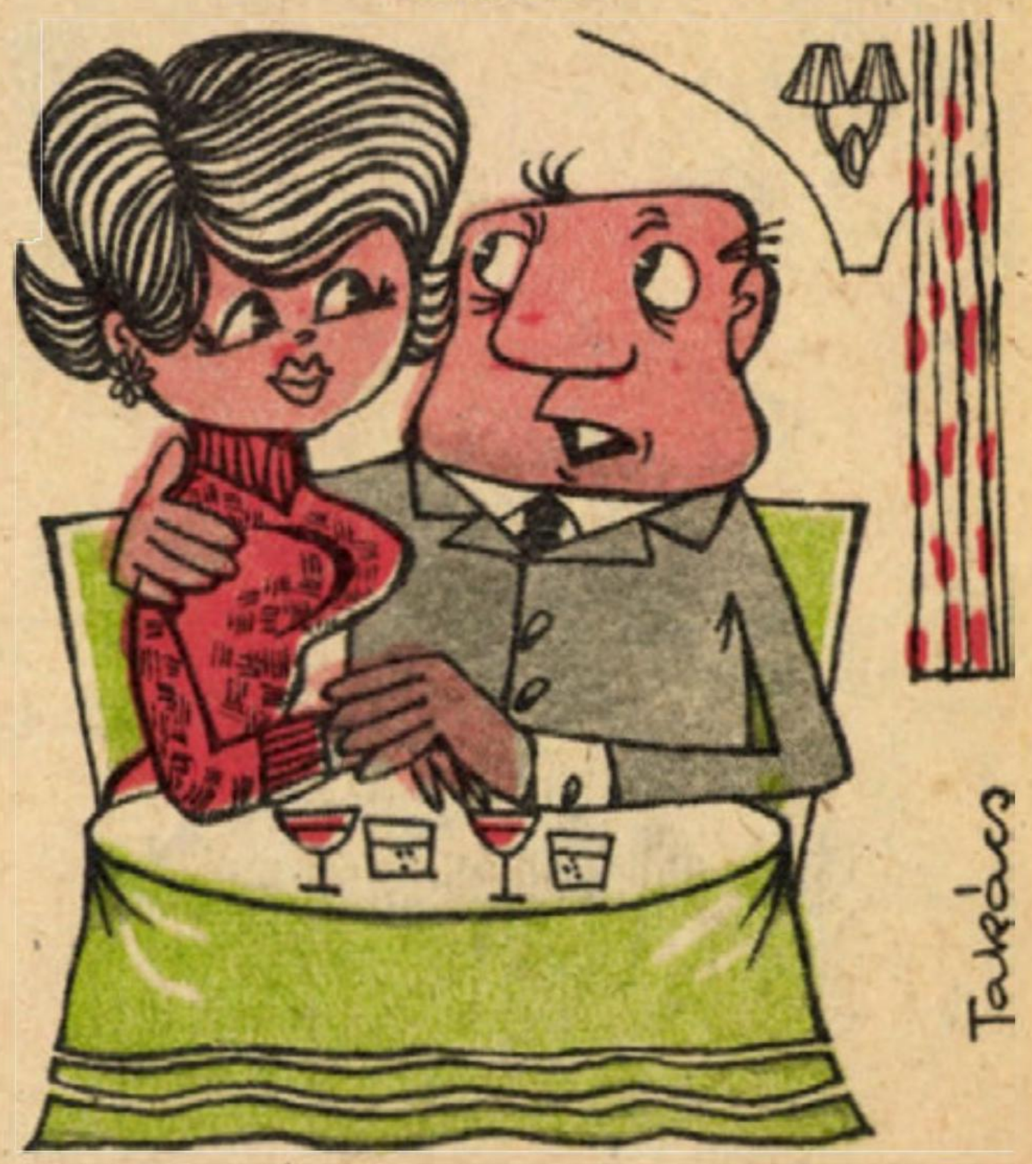

Társasház

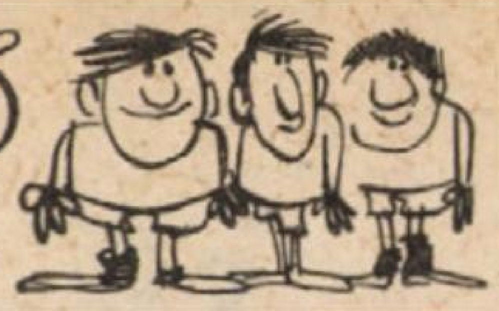
– Hidd el, drágám, ez a könyvtáros eltitkolta előttünk, hogy amatőr népi táncos . . .

Bűntudat

– Azért ebbe a jó kis presszóba elhozom egyszer a feleségemet is!

SORSDÖNTŐ MÉRKŐZÉS

A gimnáziumok labdarúgó bajnokságán történt, keserves régen, amikor még az osztályválogatottban játszottam. A harmadik helyen álltunk az utolsó forduló előtt, az első és második helyezettől behozhatatlan ponthátrányban, viszont éppen csak jobb gólaránnyal a negyedik és ötödik előtt. Élethalálharcra volt tehát kilátás

az utolsó mérkőzésen, hiszen a harmadik helyet még díjazták, serleggel és érmékkel.

Már az első percben gólt értünk el. Középkezdéskor ugyanis az ellenfél kapusa a tizenhatosnál helyezkedett el, Csabai pedig, a centercsatárunk, felismerve a lehetőséget, ötven méterről óriási gólt ragasztott a kapus feje fölött a hálóba. Ha az eredményt tartani tudjuk, máris miénk a harmadik hely!

Én a balszélső posztján kezdtem a mérkőzést. Labdakezelésben nem voltam erős, de gyorsaságom nem ismert határt, s ez többször is megrettentette az ellenfelet, míg egy negyedóra után megtalálták rám az ellenszert: jobb bekkjük úgy sípcsonton rúgott, hogy öt percig ápoltam magamat a taccsvonalon kívül. Miután visszatértem a pályára, helyet cseréltem Nyíredyvel, balfedezetünkkel, aki éppen olyan otthonos volt a csatársorban, mint én az ő posztján, viszont az ő eredeti helyén nem volt szükség szélsebes futásra az én lerúgott sípcsontommal.

Tartani kell a labdát — ez volt most a taktikánk —, sok apró passzal, driblizéssel. Elképzelésünket okosan meg is valósítottuk, sajnos, én néhány perccel a félidő vége előtt, egy cselsorozat után ráléptem a labdára, s ettől a bokám kifordult; úgy ugráltam be egylábon az öltözőbe.

A szünetben erősen bepólyáltam a bokámat, és újabb cserét határoztunk el. Én még hátrábbvontan játszom, ezúttal a balhátvéd helyén, hogyha már futni és cselezni nem tudok, a vé-

delmet erősítsem. Sajnos, egy szabadrúgás olyan erővel talált gyomorszájon, hogy mesterséges légzésre volt szükség a talpra állításomhoz, utána pedig helyet cseréltem Szamosival, kapusunkkal, mert a kapuban a kevesebb levegőm is elegendőnek látszott.

Nemsokára egy jól helyezett lövés ment a kapunkra, melyet olyan robinzonáddal nyomtam szögletre, hogy közben fejjel vetődtem rá a kapufára. Néhány pillanatra az eszméletemet is elvesztettem, ezt követően pedig szédülés, hányinger és kettőslátás környékezett, melyek az enyhe agyrázkódás csalhatatlan jelei. Nem kockáztathattunk, el kellett hagynom a kaput is, a pályát is. És még mindig volt hátra tíz perc a mérkőzésből, vajon hogyan hasznosíthatnám magamat a végső, a legnehezebb percekben?

És ekkor Csabainak egy óriási taktikai húzás jutott az eszébe. Kikiáltott hozzám a kapu mögé:

— Közvetítsd a mérkőzést!

Én pedig erre az alapvonalhoz álltam, és kifordult bokával, és sípcsonton és gyomorszájon rúgva, és bevert fejjel, hangosan ordítva helyszíni közvetítésbe kezdtem a tőlem telhető legmulatságosabb stílusban, hogy lekössem vele az ellenfél figyelmét és megtörjem támadásainak lendületét.

— ... a berzsenyisták kapura törnek — üvöltöttem egy láthatatlan mikrofonba —, szélsőjüknél a labda, rohan, mint a megszállott, mint egy agárkutya, mint a püspökladányi expressz, mint Bárczy Benő titkos arája, Kund Abigél!

És az ellenfél csatárai, nem tudván kivonni magukat közvetítésem ellenállhatatlan humora alól, oda

kellett hogy figyeljenek rám, miáltal a legjobb helyzeteiket is elpasszolták. Nyomasztó fölényük jegyében ért véget a heroikus küzdelem — de egyenlítő gól nélkül!

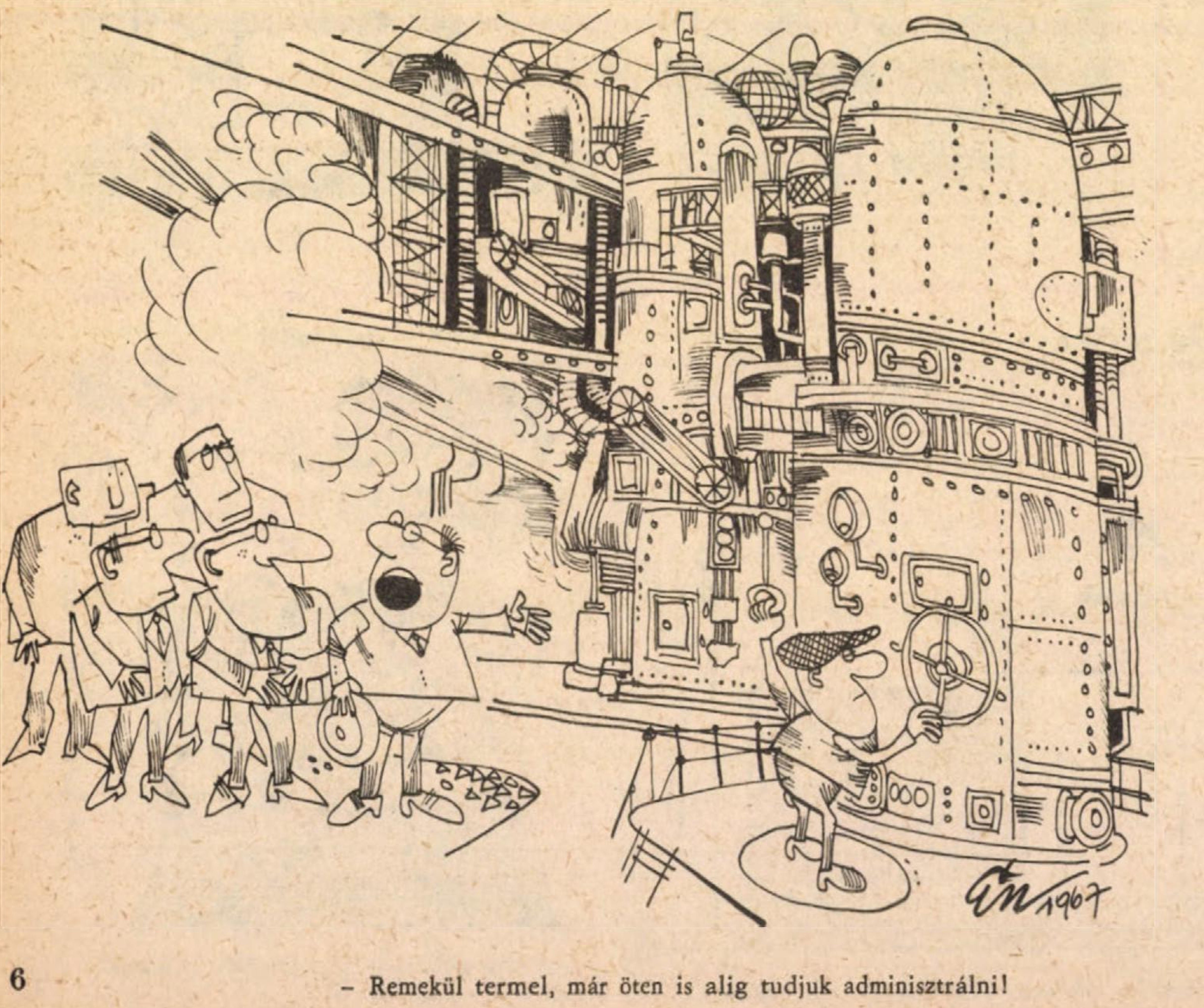
Egy-nullra győztünk, és ezzel megszereztük a harmadik helyet.

A mérkőzés, mint mondtam, sorsdöntő volt. Ugyanis aznap este határoztam el, miközben egy jégtömlővel a fejemen, felpolcozva feküdtem ágyamon, hogy az aktív sportolás helyett áttérek a szórakoztató kultúrmunkára. Ha ezen a sorsdöntő mérkőzésen az ellenfél nem kényszeríti csapatunkat ilyen gigászi, önfeláldozó harcra, ma talán a Real Madridban játszom, s nem a Ludas Matyiban.

Somogyi Pál

Munkamegosztás

Endrődi István rajza

– Remekül termel, már öten is alig tudjuk adminisztrálni!

Az semmi!!!

A társalgás még néhányat rúgott, majd csendesen és visszavonhatatlanul végképp kimúlt. Az utolsó téma, az időjárás, a lenyugvó nap aranysugaraival együtt tűnt el a budai hegyek komor sziluettje mögött. A hangulat gyászos romjain az unalom hideg lehelete suhant át.

A feleségem úgy tett, mintha köhögne, de ásított. Ahogy ott ült a széken, maga volt a megtestesült szemrehányás türkizkék jersey pulóverben. Megtörten hallgattam lelkiismeretem korholó szavait:

— Fiatal vagy, előtted az élet! Mi a fenének kellett idejönni?! Legalább szegény nejedre lehettél volna tekintettel. Persze, neked tetszik a háziasszony, és azért forszíroztad a dolgot. Valld be, te disznó...!!

Borzadva láttam, hogy Csókai, a pióca, már a zsebében kotorászik. Igen, ez az ő órája! Mindjárt rátapad a gyanútlan vendégekre, és kártyatrükkökkel halomra öldösi őket. Aki mégis élve marad, annak Latabárt meg De Gaulle-t fogja utánozni! Homlokomon verejtékcsöppek gyöngyöztek végig. Csókai a torkát köszörülte:

— Ha megengeditek, néhány kézügyességi...

S ekkor a döntő pillanatban, talán finom női ösztönével megérezve a vészt, Évi, a háziasszony felcsilingelt:

— Gyerekek! Hű, micsoda filmet láttam a múltkor! „Kakukkos óra" volt a címe, vagy „Bimbózó lányok", nem emlékszem pontosan, de volt benne egy jelenet, hogy a búvár odamegy az újságárushoz, és...

— Az semmi!! — vágott közbe Géza. — Én egyszer láttam egy szélesvásznú színesfilmet Franszoá Zsötüvével...

De nem tudta folytatni, mert Margit énekelni kezdte a „Négy sors" pereckeringőjét.

— Ez is valami?! — kacagott Gábor, és gyorsan elmesélte, ami egy háborús filmből megmaradt benne.

A méla révület helyén a tér villamossággal telítődött. Az emberek robbanásszerűen eksztázisba jöttek. A tudatok mélyén mostanáig békésen gubbasztó mozgókép-emlékek egyszerre fellázadtak, és vérszomjas az semmi kiáltással polgárjogot követeltek maguknak.

Teljes erővel kitört a legvadabb kultúrorgia! Szerteszét a levegőben úgy röpködtek a sztárnevek és az esztétikai szakkifejezések, mint megannyi dühödt vércse. Mindenki filmet mesélt mindenkinek.

Midőn éjjel fél tizenkettő felé búcsúzásra került a sor, Ervin szerencsénkre éppen kész lett egy tévékrimi sorozattal. A társaság kissé bágyadtnak látszott.

Az előszobában a háziasszony kacéran a fülembe súgta:

— Ugorjon fel holnap ebéd után, a férjem nem lesz itthon...!!

Hazafelé menet a feleségem még részletesen elmesélte a „Szalmakazal alatt" és az „Agyafúrt pecér" című filmeket. Amelyeket mellesleg együtt láttunk.

Másnap délután szívdobogva csöngettem be Éviékhez. A háziasszony sokat ígérő tekintettel fogadott:

— Úgy féltem, hogy becsap és nem jön el, pedig tegnap már sajnos nem volt időm elmesélni magának a Fantomas első és második részét...

Dalmáth Ferenc

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A Tajgetoszon

– A király nevében!...

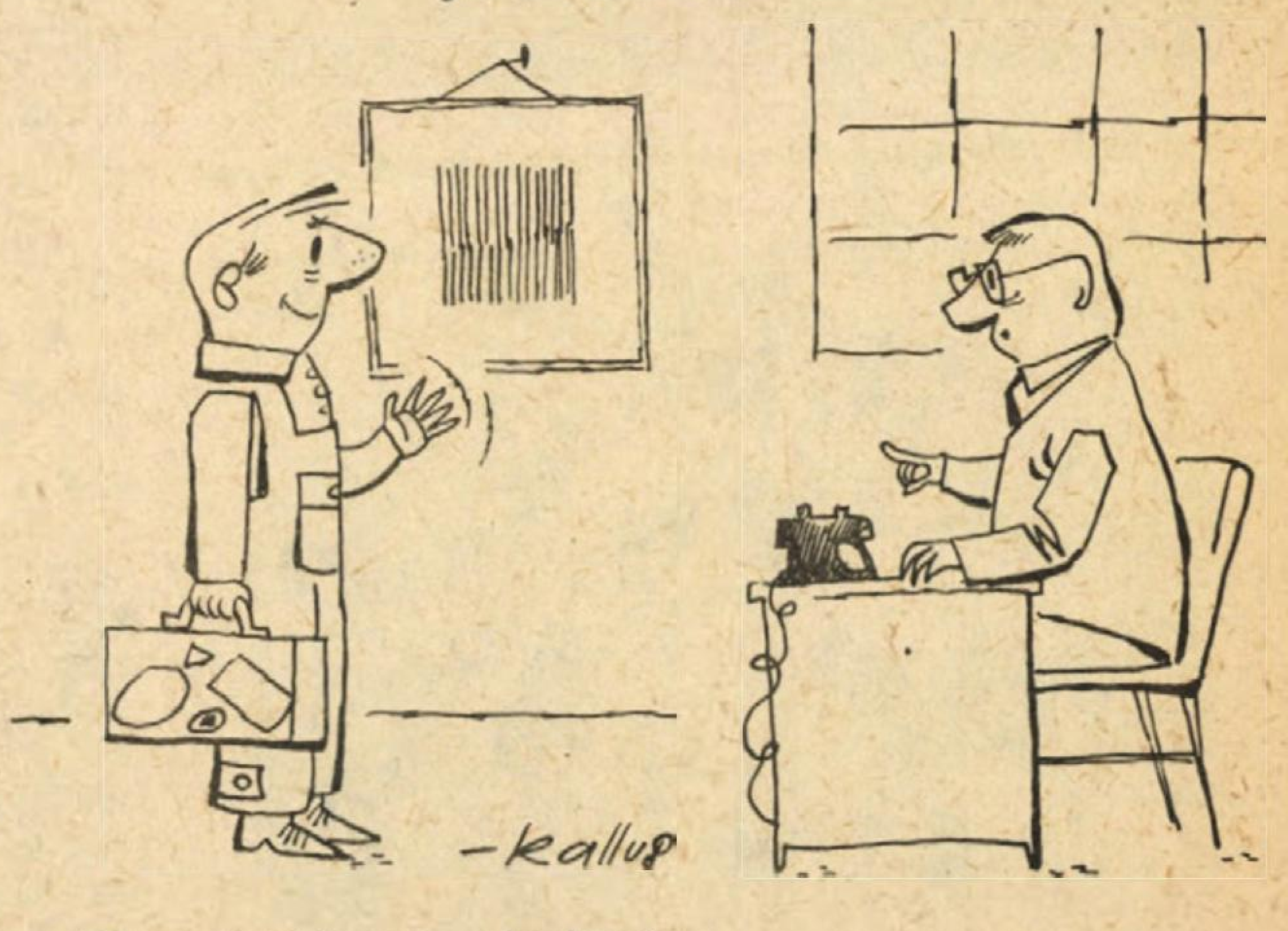
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A Ludasból értesültünk arról, hogy az agárdi Gárdonyi Géza Tsz nem kapta meg a tőlünk rendelt rostalemezeket. Mi igazolni tudjuk, hogy a rendelt árut címükre feladtuk, mulasztás e téren bennünket nem terhel. Ennek ellenére felajánljuk a téesznek, hogy kívánsága szerint: vagy még egyszer megküldjük a lemezeket, vagy az általuk befizetett összeget visszatérítjük.

Serflek Gyula ig.
Mezőgazdasági Gépalkatrész Ellátó

Jó munkaerő

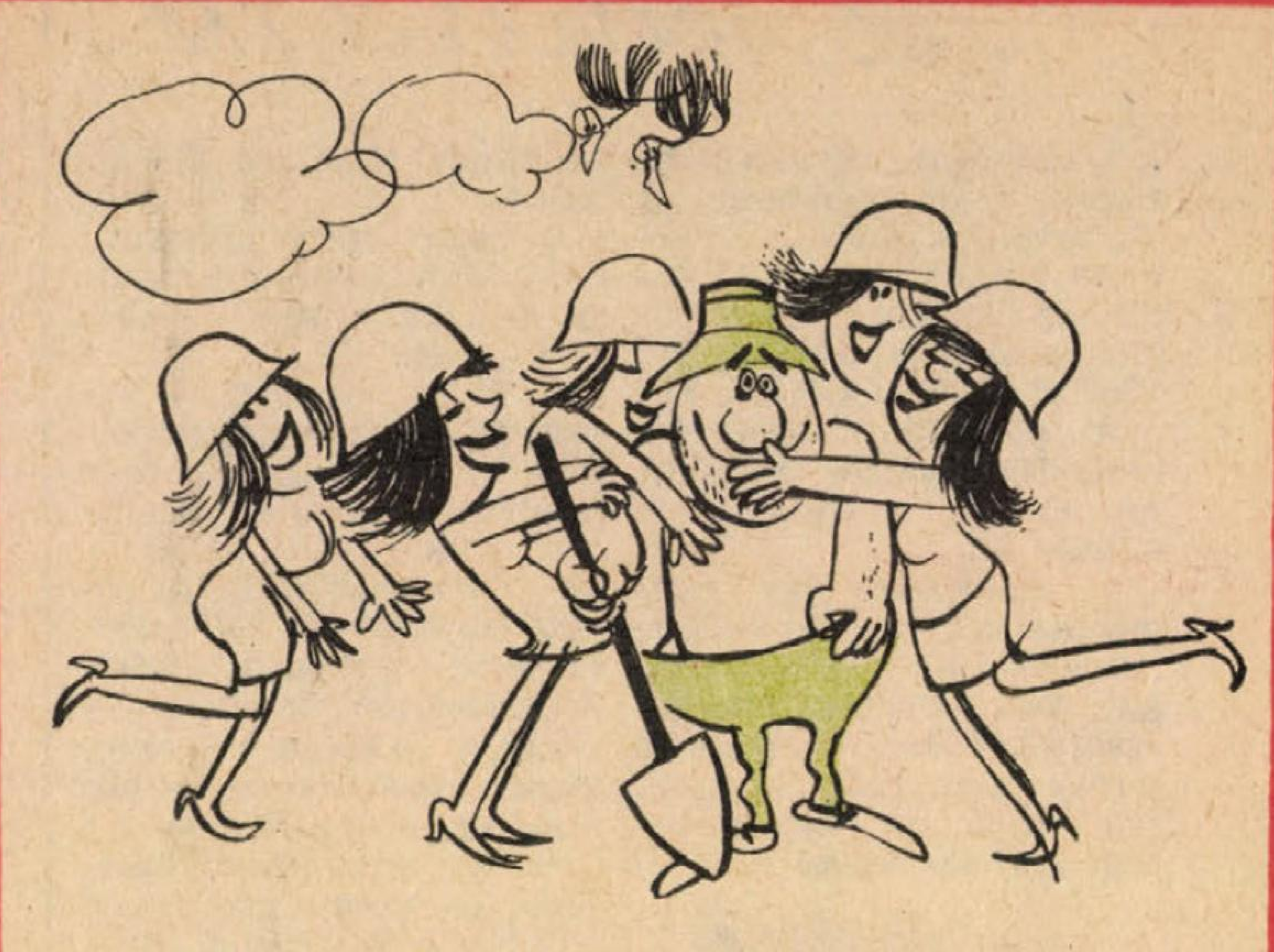

– Van valami üzemi gyakorlata?
– De még mennyi! Fél év alatt hat helyen dolgoztam...

A NŐKRE KELLENE BÍZNI...

Sajdik Ferenc rajzai

– Ugye, Gézuka, megássa a fedezékünket?

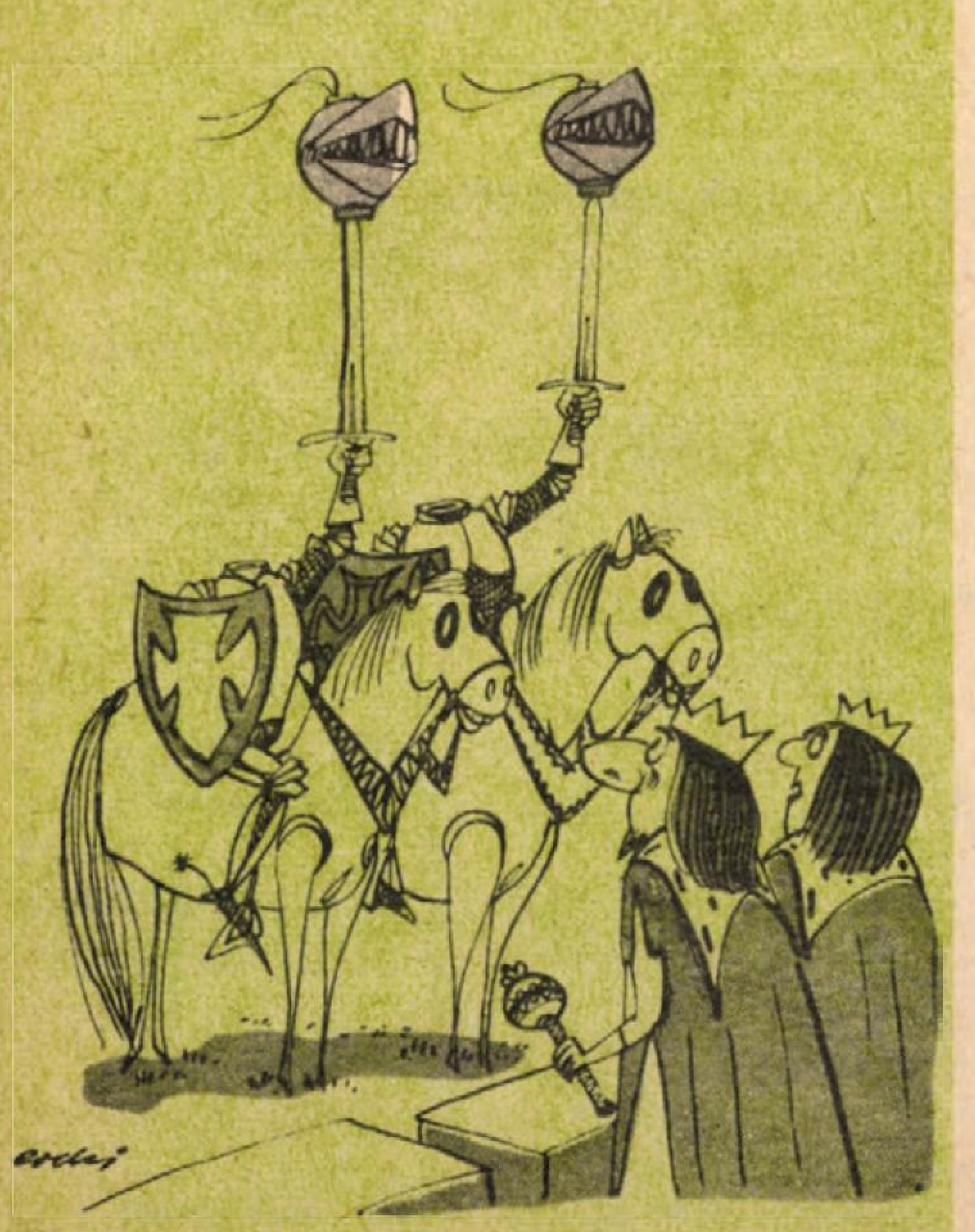

– ... és isten tudja, milyen kárt okoznánk, ha lőnénk ...

– Ne lőj! Majd mi elintézzük élőszóval ...

Döntetlen

DIPLOMÁCIAI

Mint ismeretes, Radiria és Figuria szomszédos egymással, ennek ellenére azonban a két ország diplomáciai kapcsolatai meglehetősen döcögnek. A furcsa jelenségnek az az oka, hogy mind a radir, mind a figur nép rendkívül gyanakvó természetű, s ha politikai tárgyalásra kerül sor a két ország államférfiai között, valóságos pánik tör ki, az emberek rosszszat sejtenek, megáll az élet, a termelés holtpontra zuhan, a tömeg elözönli a jósnők és az orvosok előszobáit.

A vezető politikusok már mindent megpróbáltak. Álruhában találkoztak, rejtekhelyen tartottak tárgyalásokat, dialógusokat, munkaebédeket, amelyek szívélyes baráti légkörben folytak le, s felölelték a két országot kölcsönösen érdeklő kérdéseket, a két nép hagyományos éberségén azonban hajótörést szenvedtek ezek a jó szándékú kísérletek. Már-már megszakadtak a diplomáciai kapcsolatok a két állam között, amikor egy szomorú eseménnyel kapcsolatban mentő ötlet jutott eszébe Eduardo José y Pradilla radir közlekedésügyi miniszternek. Akkor hunyt el ugyanis 96 éves korában a nyugalmazott főügyész, s a kormány a miniszter javaslatára sietett saját halottjának tekinteni az ismert jogászt. A temetésre meghívták a figur kormányt, s ilyen módon a főleg közlekedési szakemberekből álló figur küldöttséggel végre meg lehetett tárgyalni a két ország közötti autóbuszközlekedés néhány fontos kérdését.

Sokáig nem tudták megkötni a könnyűzenei egyezményt, s akadozott a két ország közötti táncdalénekescsere is, míg végre súlyos gépkocsiszerencsétlenség áldozata lett a figur képviselőház egyik alelnöke, s a díszes temetésen végre találkozhattak egymással a két országnak nemcsak a könnyűzenei hatóságai, hanem szabványügyi szakemberei is, s megállapodásra juthattak a két országot

A KÉM

– A vezérükön volt egy kék szatén ruha, oldalt két berakással . . .

– Sajnos, nem maradhatok . . . Vár a vőlegényem . . .

– Dehogy veszek rohamsisakot, most voltam a fodrásznál . . .

KITÜNTETÉS

– Az a kékcsillagos jobban állna . . .

– Mit szólsz, milyen aranyos? . . .

KAPCSOLATOK

kölcsönösen érdeklő könnyűzenei és szabványügyi kérdésekben. Hogy a tárgyalások milyen jól sikerültek, arra nézve fényes bizonyíték a temetés után készült fénykép, amelyen a két küldöttség tagjai sugárzó arccal kacagnak egymásra.

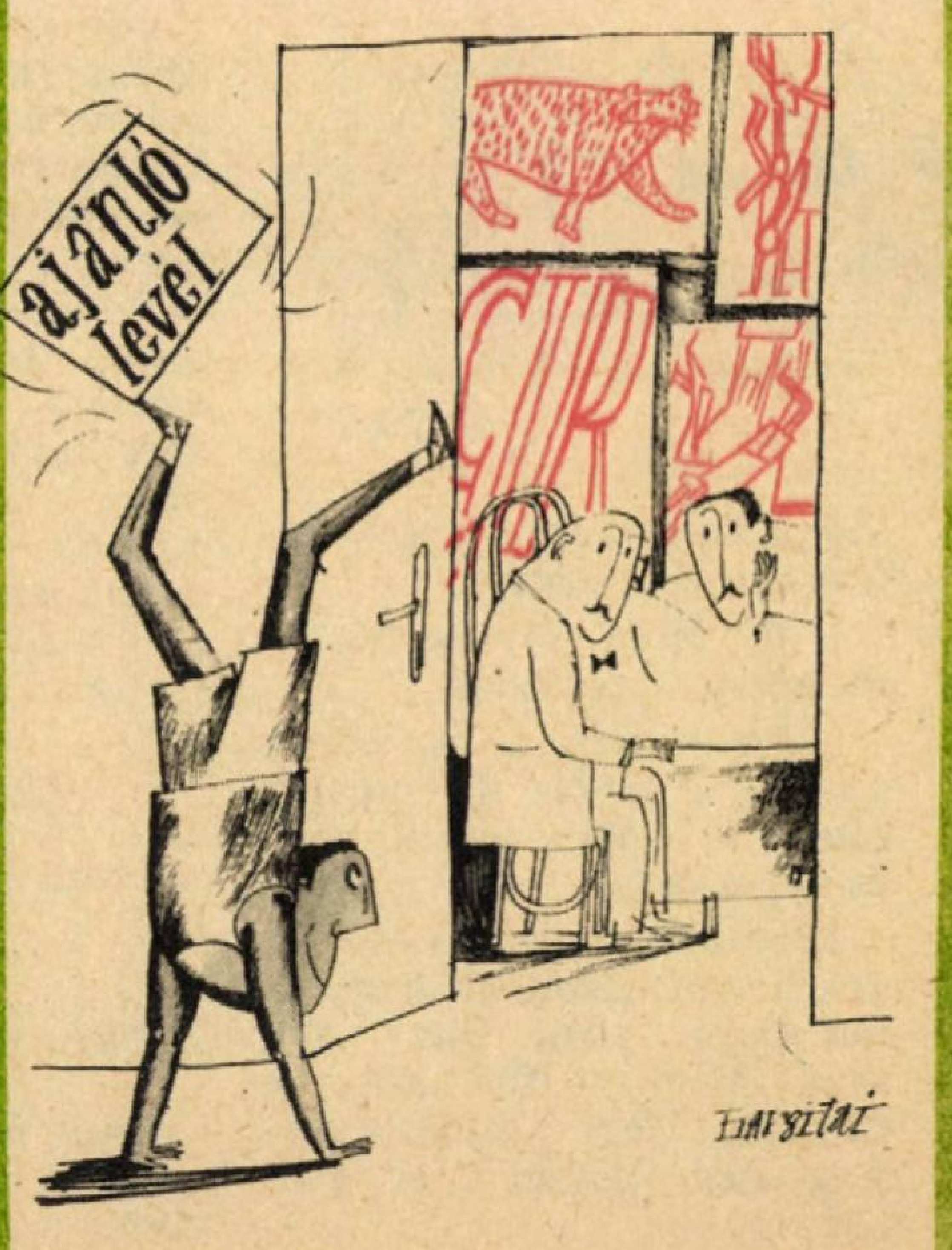
Nem maradt kihasználatlanul a nagy földcsuszamlás sem, amelynek során összedőlt az Állami Operettszínház is. A gyászünnepségen végre alá tudták írni a vadászati és halászati egyezményt, amely biztosítja a közös vad- és halállomány érdekeit.

Minél több jelentős és sajnálatos szerencsétlenség történt a két országban, annál szívélyesebben mélyültek ki a diplomáciai kapcsolatok. A vezető államférfiak elmondhatták, hogy a gyász megrendítő légkörében mindig közelebb került egymáshoz a két ország, s a lakosság nyugalmát nem dúlták fel váratlan és sok találgatásra alkalmas diplomáciai lépések.

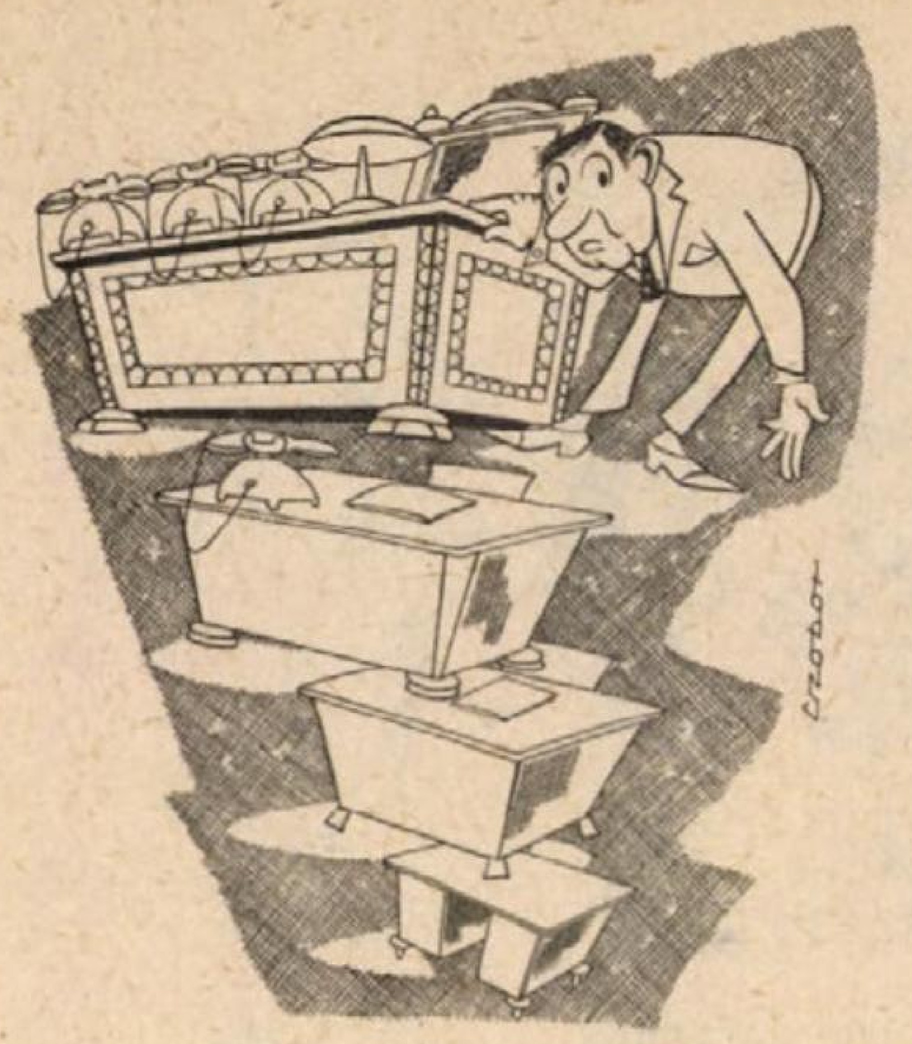
Néha persze nehézségek álltak elő, de a tárgyalni kívánó felek hibáján kívül. Legutóbb például égető szüksége merült fel a borközi kapcsolatok megjavításának, a tárgyalások azonban nem kezdődhettek meg, mert egymás után életben maradtak a jelentős közéleti személyiségek. A figur vegyipari miniszter ugyan súlyosan megbetegedett, s az orvosok azzal biztatták a kormányt, hogy a tárgyalások néhány nap múlva megkezdődhetnek, a miniszter azonban erős szervezetével legyűrte a gyilkos kórt és túlkerült az életveszélyen. Amikor a miniszterelnök súlyos szemrehányások közepette minden felelősséget az orvosokra hárított a fontos tárgyalások elhúzódása miatt, a főorvos türelemre intette a kormányfőt, megjegyezte, hogy senki sem él örökké, s amúgysem lehet mást tenni, mint megvárni a legközelebbi frontátvonulást.

Feleki László

Artistafelvétel

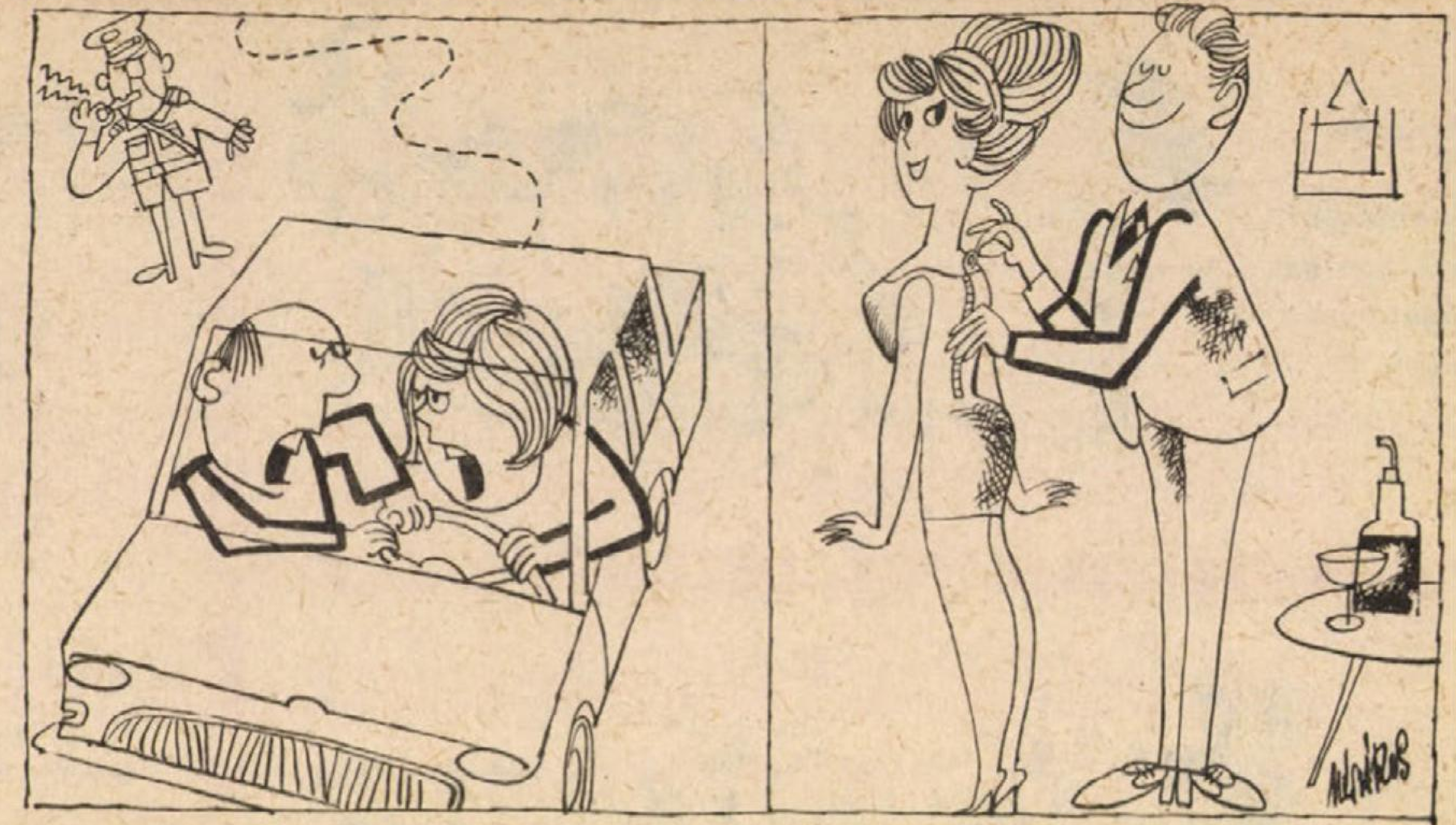

Hosszú út

– Ezt elértem, de nem tudok kiegyensúlyozni!

Szakkifejezések

Kormányválság — Külszíni fejtés

A SZURKOLÓ

Még harminc méterre lehettem a megállótól, amikor az autóbusz elindult. Futásomon azért nem lassítottam, gondoltam, jót tesz egy kevés gyors mozgás a szervezetnek. Legnagyobb ámulatomra azonban az autóbusz hirtelen megállt, farolni kezdett felém, s a kinyíló hátsó ajtón kényelmesen felszállhattam. Azt hittem, álmodom.

Mikor a következő megállóba értünk, a vezető félre húzta a fülkéjét az utastértől elválasztó üveget, és így szólt hozzám:

– Bravó, mester, nagy volt vasárnap!

– Igen? – kérdeztem, mert nem tudtam mire vélni elismerését.

– A második gólja olyan volt, mintha én rúgtam volna!

Öt éve nem rúgtam labdát, de hát mit húzzam az

időt a magyarázkodással, mikor annyira sietek?

– Jól lábra jött a bőr – mondtam szerényen.

– De vasárnap is kössék ám föl a gatyát a Törekvés ellen! – kapom az intelmet, és végre indít.

Kimondhatatlan hálát érzek a rám hasonlító ismeretlen csatár iránt, aki olyan szép gólokat lőtt azon a meccsen. Neki köszönhetem, hogy nem késtem le egy fontos riportot.

ESETEIM

ÍZELÍTŐ

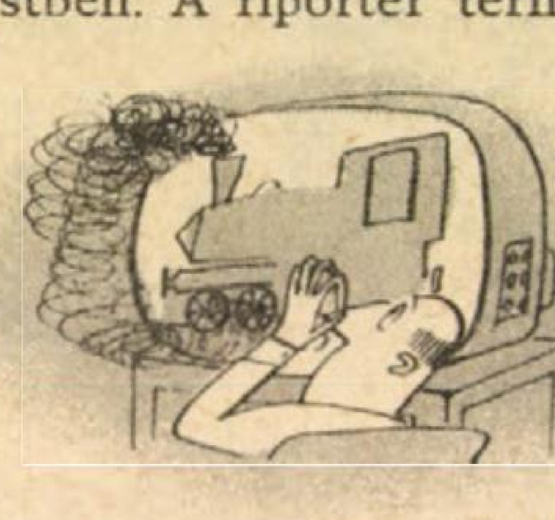
Egy tábla csokoládét vásároltam minap az egyik önkiszolgáló boltban. Miután fizettem, a pénztárosnő szó szerint ezt mondta: „kösz szépen, viszlát!". Első pillanatban a hiúság kerített hatalmába. Lám – mondtam magamban –, legalább tízen fizettek előttem, de köszönet és üdvözlés a pénztárnál egyedül engem illetett. Külsőleg nem vagyok szebb vásárlótársaimnál, de a pénztárosnő bizonyára lelkem szelíd jóságát jutalmazta a szótöredékekkel. Gyarlóságomról árulkodik a szomorú tény, hogy bár édes anyanyelvünk rajongója vagyok, ezúttal nem sokat törődtem alapszókincsünk szavainak megcsonkításával.

Később azonban, midőn már a józan bölcsesség lett gondolkodásom jellemzője, így folytattam magányos elmélkedésemet: Íme, hogyan fújdogál már az új gazdasági mechanizmus előszele! Azt, hogy „köszönöm szépen, viszontlátásra!", a pénztárosnő még természetesen nem mondja. Azt majd csak jövőre fogja mondani. De ízelítőnek, egy kevéskét, olykor, egy-egy vevőnek már ad a szocialista kereskedelem dolgozójától elvárható udvariasságból. És ez nagyon szép dolog.

Boldoggá tette egy fél órámat. Mert jó azt néha konstatálni, hogy haladunk a cél felé!

A SAJTÓ HATALMA...

Csak úgy ontotta magából a füstöt a két kivénhedt mozdony, amikor föltűnt a tv képernyőjén. A szenvedéllyel teli kísérőszöveget a József Attila lakótelep Epreserdő utcájának lakói mondták. Eszerint a lakásokat, ha szellőzni tárják az ablakokat, a két masina korommal tölti meg, s a környező játszótereken fuldokolnak a gyermekek a füstben. A riporter természe-

tesen felszólította a mozdonyokat üzemeltető építőipari vállalat vezetőségét, valamint a IX. kerületi Tanácsot, hogy sürgősen intézkedjenek.

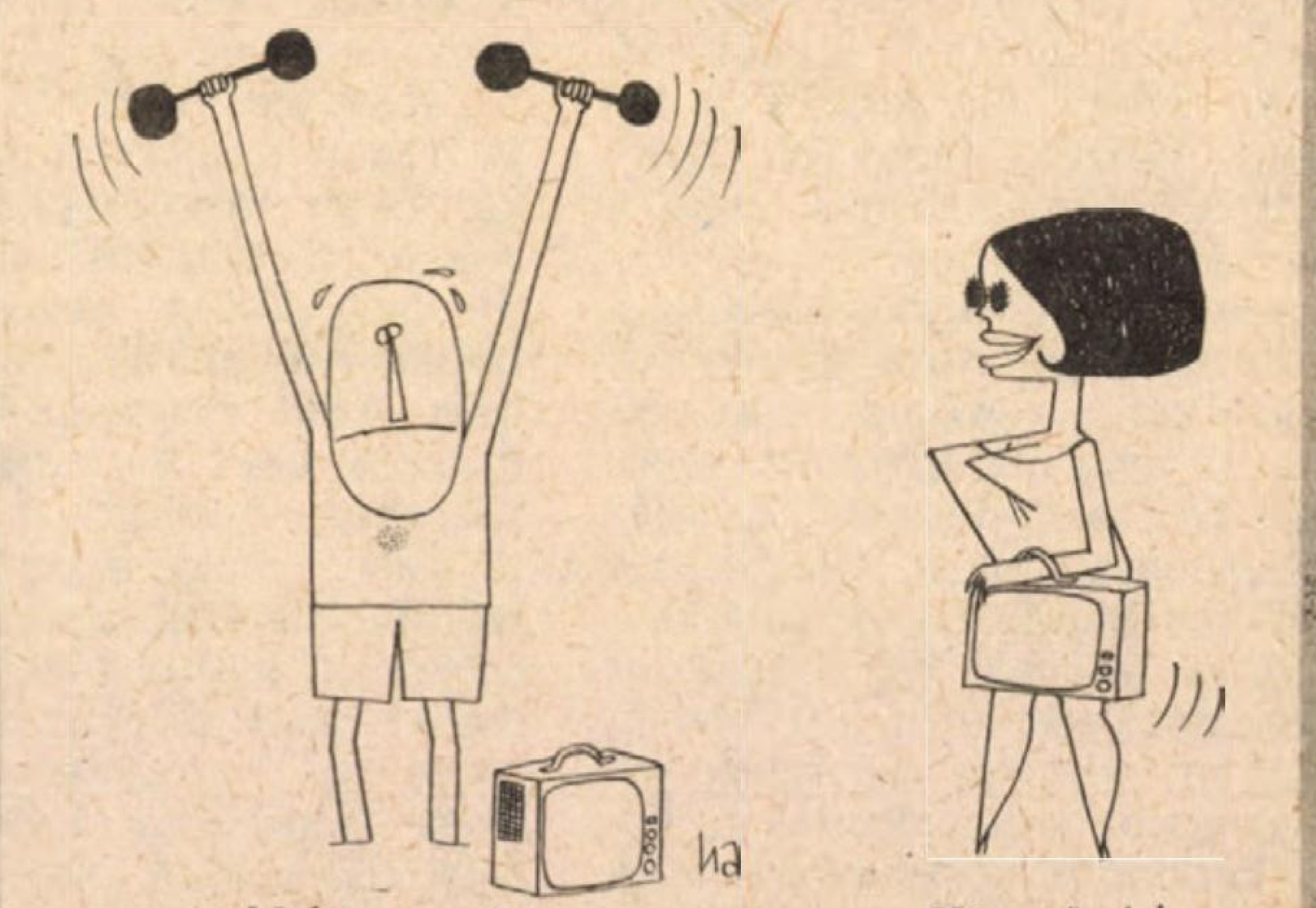
Másnap korán reggel ott ólálkodtam a mozdonyok körül. Azt gondoltam ugyanis, hogy miután a lakók ország-világ előtt rámutattak az építőipari vállalat vezetőségének felelősségére, pitymallatkor helyszínre érkezik a megbírált vezetőség, és az igazgató elkiáltja magát: toljuk meg, emberek! s aztán a két pöfögő ócskavastömeget eltolják hetedhét országon túlra, egy MÉH-telepre.

Az egyik szkeptikus lakó, miután mefisztói kacajjal nyugtázta elképzelésemet, így szólt: – Először egy mozdony füstölt e helyen. Akkor az egyik napilap megírta, hogy ez tűrhetetlen állapot. Hogy itt egy mozdony füstöl. Erre az építőipari vállalat idehozott még egyet. Félek, hogy a tv-riport után még egy érkezik. Mert a sajtó is nagyhatalom, de a tv-t több millióan nézik!

Három hét múlt el azóta, de füstölgő mozdony nincs több kettőnél azóta sem. S nagyon remélem, hogy ezeket a sorokat nem tekinti bírálatnak az építőipari vállalat vezetősége, és nem küld ide újabb mozdonyokat. Tudniillik én is az Epreserdő utcában lakom.

Cseri Sándor

Hordozható tévé

Nehéz munka a férfiaknak...

Könnyű táska a nőknek!

Szép reményekkel, nagy várakozással indítottuk meg a „Fotózzon a Ludasnak!” mozgalmunkat, és ami a beérkező pályaművek számát illeti, nincs okunk panaszra. Néhány derűs, kedves felvételnek már helyet is adtunk a lap hasábjain.

Némi csalódással vettük tudomásul azonban, hogy fotósaink humoros témaválasztása ez idő szerint meglehetősen egysíkú.

Mit ábrázol a fényképek zöme?
Pisilő kisgyereket!
A szobában vagy a szabadban.
Éjjeli edénykébe vagy csak úgy.
Magányosan vagy boldog családi körben.
Pucéran vagy felöltözve.
Kiskutya nézi vagy macska nézi.
A kisgyerek mosolyog vagy pityereg, integet vagy csak végzi a kisdolgát.
Rengeteg kisgyerek!
És mind, mind ugyanazt csinálja...

Tisztelettel kérjük kedves fotósainktól; vegyék észre, hogy az életnek szárazabb humora is van...

Színházi fejtörő

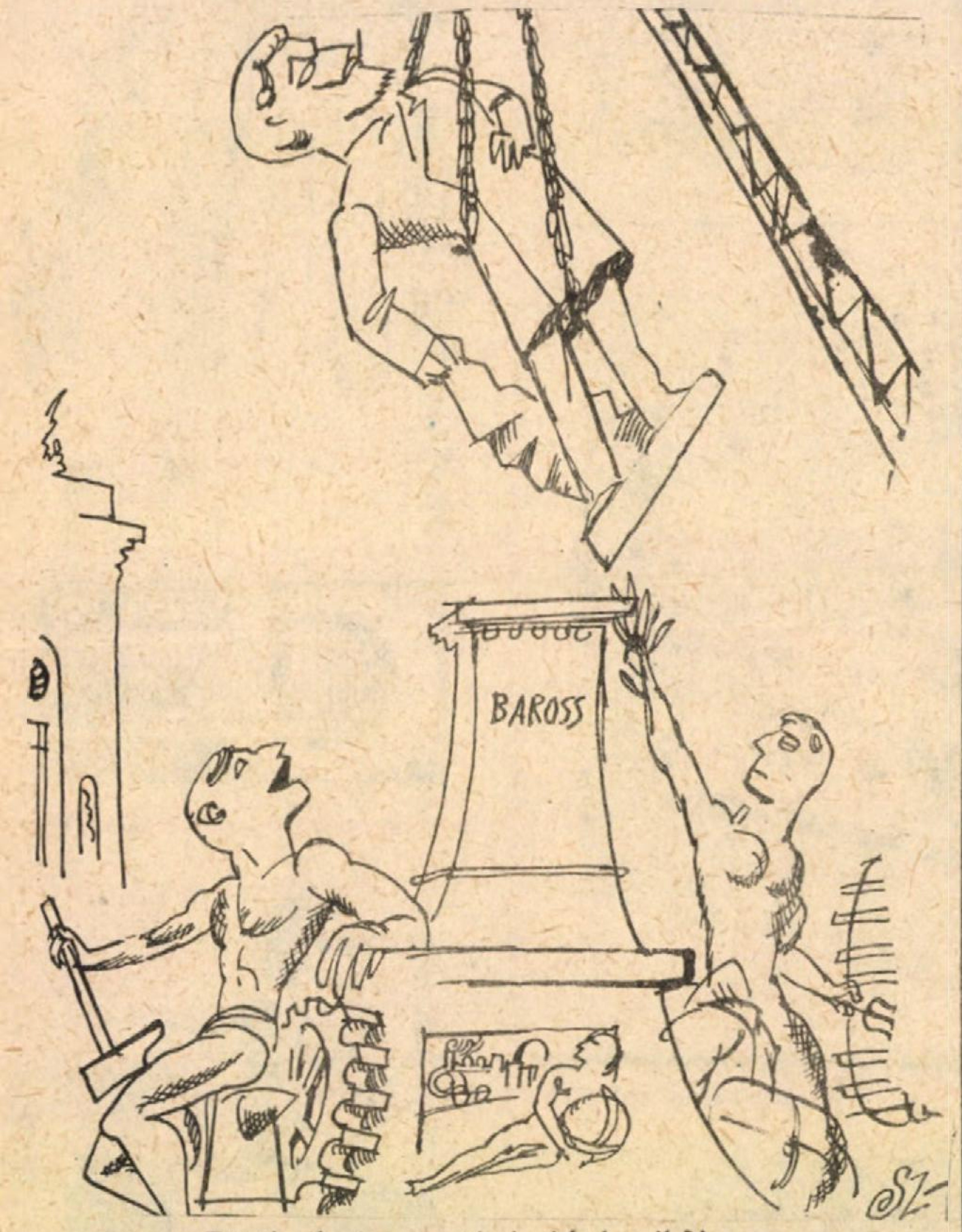
Sok színdarab játszódik
Manapság az éjben,
„Egy éjszaka Kansasban”,
„Egy éj Velencében”.

Láttam olyan darabot,
Bűnügyet idézőt,
„Éjszakai telefon”
Verte fel a nézőt.

Éjszakai műveket
Adnak elő nagyban:
Éjszakai ügyelet
Van a színházakban!

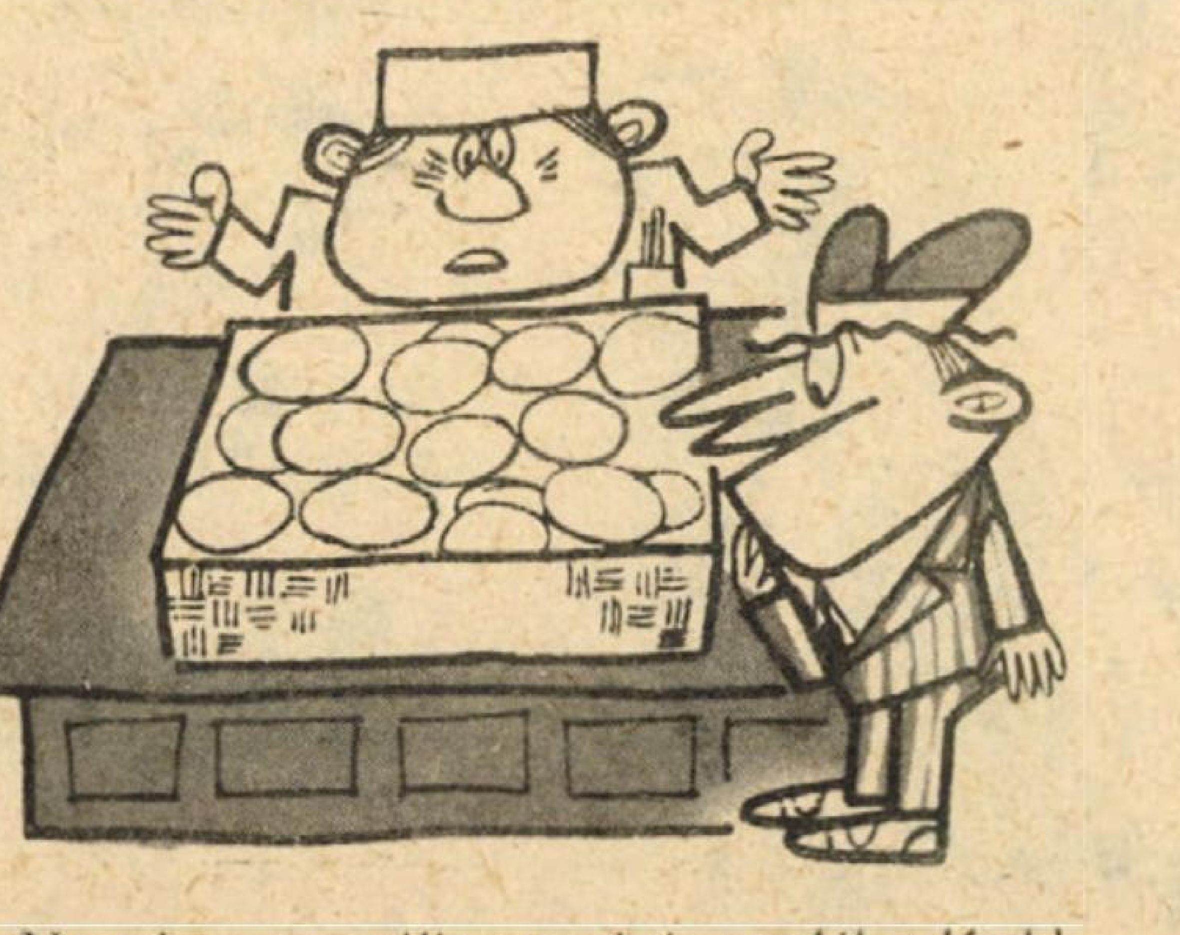
Hidvéghy Ferenc

Ha majd az új aluljárót építik

– Főnök elvtárs, magát is áthelyezik?!

A látszat néha csal

– Na, végre, normális nagyságú zsemléket látok!
– Tévedés, ezek cipók.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁZÉPÍTÉS GÖDÖLLŐN–AKADÁLYOKKAL

Koruhely Sándor már elmúlt hatvanéves, abban a korban van, amikor az őszből a télbe megy az ember, s mégis úgy határozott, hogy ő most megy át a Télből az Őszbe. Mármint a gödöllői Tél utcából, ahol egy szűkös bérleményben lakik, a szintén gödöllői Ősz utcába, ahol saját telke van. Tavaly decemberben eltökélte, hogy erre a telekre egy jóképű kis házat sikerít magának. Nagy lelkesedéssel fogott hozzá, hogy tervét megvalósítsa, de ez a lelkesedés egyre csökkent, sőt mostanára már teljességgel elkopott.

Pedig a közben eltelt öt hónapban „csak” az történt, hogy:

1. A városi tanács építési osztálya jó néhányszor megsétáltatta ide-oda az építési engedély kérelmével. Mindig újabb aláírásokat, dokumentumokat kértek tőle, ahelyett, hogy egyszerre közölték volna vele az összes beszerzendő „kellékek” listáját.

2. Emiatt panaszoslevelet írt a városi tanács akkori elnökéhez. Az elnök, régi rossz szokás szerint, annak adta ki „kivizsgálni” az ügyet, aki ellen a panasz szólt: az építési osztály vezetőjének.

3. Az osztályvezető február közepén megadta az építési engedélyt azzal a kikötéssel, hogy a fürdőszoba ajtaja nem nyílhat a konyhából, csak a szobából. Koruhely Sándor ezt megfellebbezte, mondván, hogy ő kertészkedő ember, s mégsem lenne ésszerű, ha a kertből jövet, sáros lábbal, mindig a szobán gázolna végig, ha kezet akar mosni.

4. Áprilisban az osztályvezető megváltoztatta korábbi határozatát és levélben közölte Koruhellyel, hogy nem építhet fürdőszobát.

5. Ugyancsak közölte azt is, hogy a házat nem építhetik az eredeti terv szerint a telek elejére, csak a közepére, mert így lesz egy vonalban a két szomszéd házzal. Az ugyanis, ha az új ház kilógna, csúfítaná a városképet.

Igen ám, de ahova az újabb határozat a házat építeni rendelné, ott egy 16 ezer forintos búvárszivattyús kút van. Azzal mit csináljon a gazda? Temesse be, s másikat fúrasson helyette, újabb 16 ezerért?

Itt kapcsolódott be az ügybe, Koruhely Sándor kérésére, szerkesztőségünk. Sikerült kiderítenünk, hogy az említett áprilisi levélből – tévedésből – kimaradt egy szó: ugyanis nem fürdőszobát nem építhetnek Koruhelyék, hanem csak *W. C.-t nem építhetnek be a fürdőszobába.*

A korábban elmulasztott és végül is a kérésünkre megejtett helyszíni szemlén az is kiderült, hogy az Ősz utca egy nagyon kieső helyen levő zsákutcácska, amelyben a házak olyan csúf összevisszaságban vannak, hogy azon a Koruhelyék házának elhelyezkedése se szépíteni, se csúfítani nem tud. Oktalanság lenne hát emiatt a kutat betemettetni.

A városi tanácsban megvan a hajlandóság, hogy korrigálja a hibát, teljes happy-enddel záródhatna tehát a történetünk, csakhogy, mint már említettem, Koruhely Sándornak közben, *érthetetlenül,* elment a kedve az építkezéstől.

Vajon mi vette el a kedvét?

(r. b.)

Mindenestül Pestre költözött

Szegő Gizi rajza

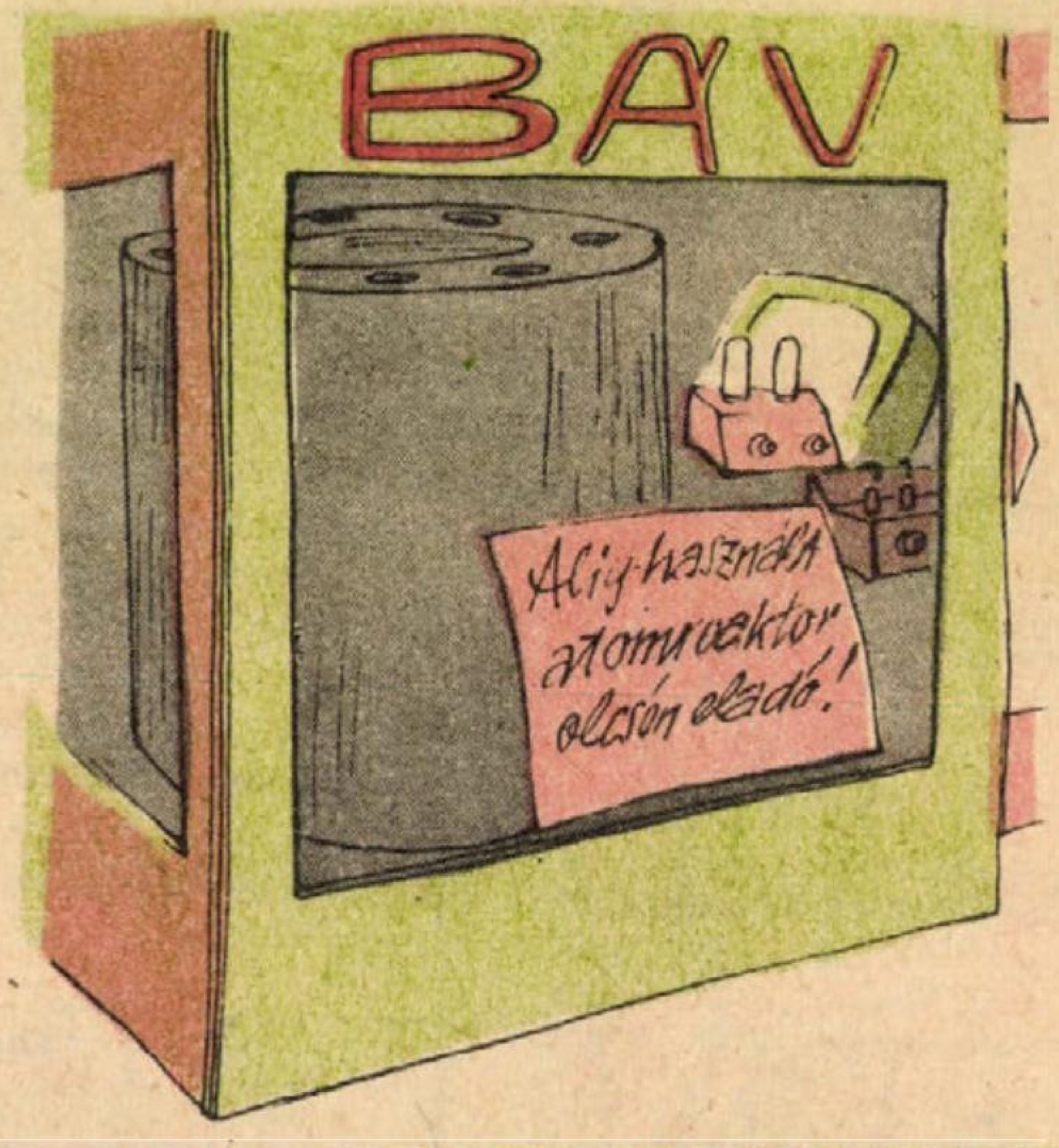

Strandidény előtt

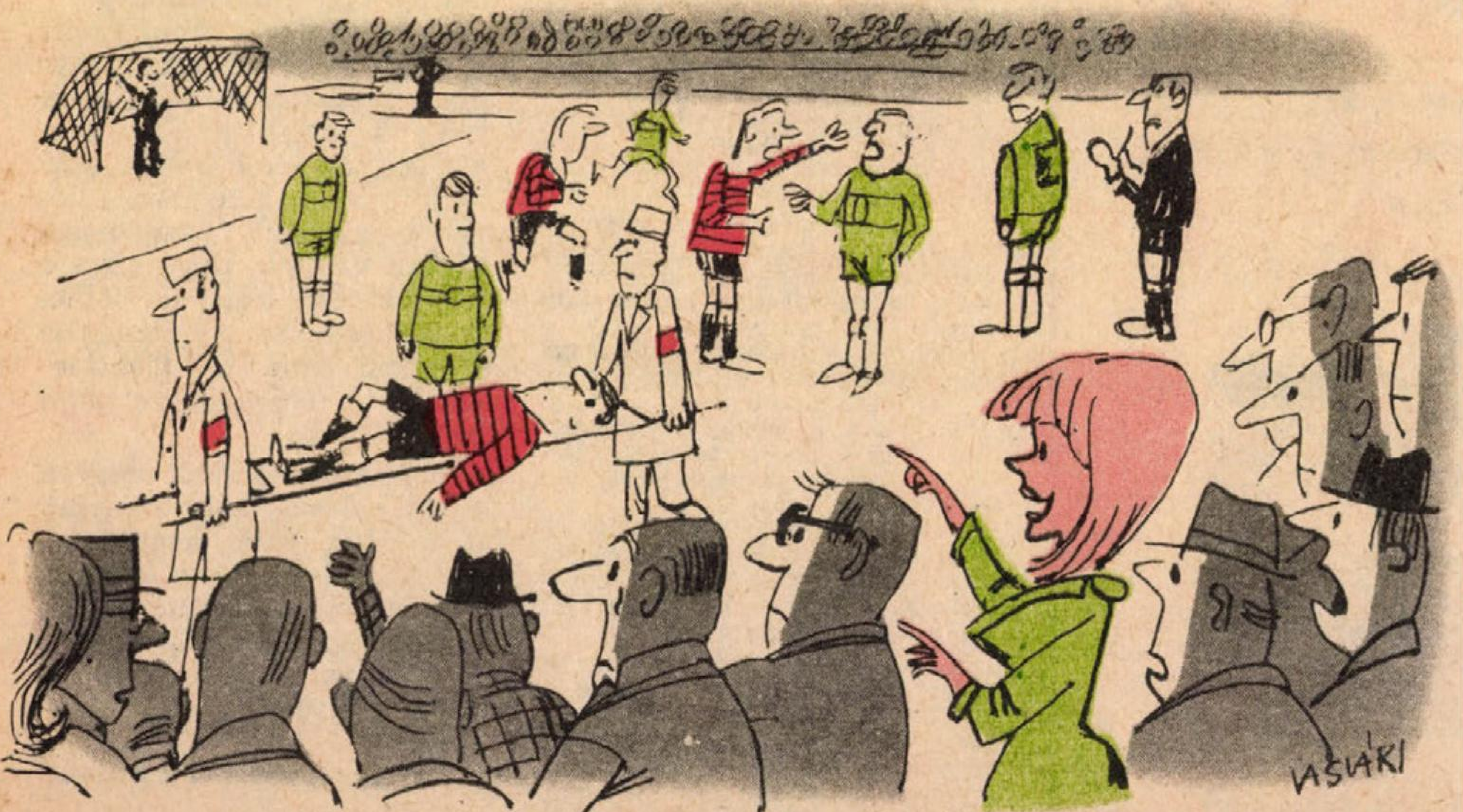
– Valahol le kell barnulnom, mert ilyen fehéren nem mehetek ki a strandra!

Kép a jövőből

Büszkeség

Vasvári Anna rajza

– Ott viszik a vőlegényemet!

E heti hirdetéseink

Két megye illetékeseinek figyelmébe!

Megtörtént párbeszéd

Helyszín: a tatai országút, valahol Bicske környékén.

Két tizenkétéves-forma kislány állít meg egy személyautót.

– Bácsi, kérem, tessék minket elvinni . . . !

– Hová?

– Háromrózsára. Ide nyolc kilométer.

A bácsi betessékeli őket az autóba.

– Honnan jöttök?

– Iskolából, Bicskéről. Háromrózsán csak négyosztályos iskola van – és mi már ötödikesek vagyunk, tetszik tudni. Naponta nyolc kilométer oda, nyolc vissza. De néha felvesznek bácsik vagy nénik, akkor hamar hazaérünk. Csak hát, tizen vagyunk – és nincs mindennap mindenkinek ilyen szerencséje.

– Közelebb nincs felső osztályos általános iskola?

– Dehogyis nincs. Herceghalmon. Az csak két kilométerre van Háromrózsától.

– Akkor miért nem oda jártok?

– Mert az Pest megyében van. Háromrózsa pedig Fejér megye. Juj, itt tessék megállni. Megérkeztünk.

A két kislány hálálkodva kiszáll. Az út jobb oldalán egy bokornyi ház, kis település. Ez Háromrózsa.

Az autó továbbmegy. A kis településtől pár száz méterre áll az országúton: itt kezdődik Pest megye . . .

Nincs sorompó, nincs vámőr. Csak a tábla. De ez a határ mégis tíz kisiskolást kényszerít, télen-nyáron, napi 16 kilométer gyaloglásra. Pedig két kilométerre tőlük is van iskola . . .

Kende István

Építkezésen

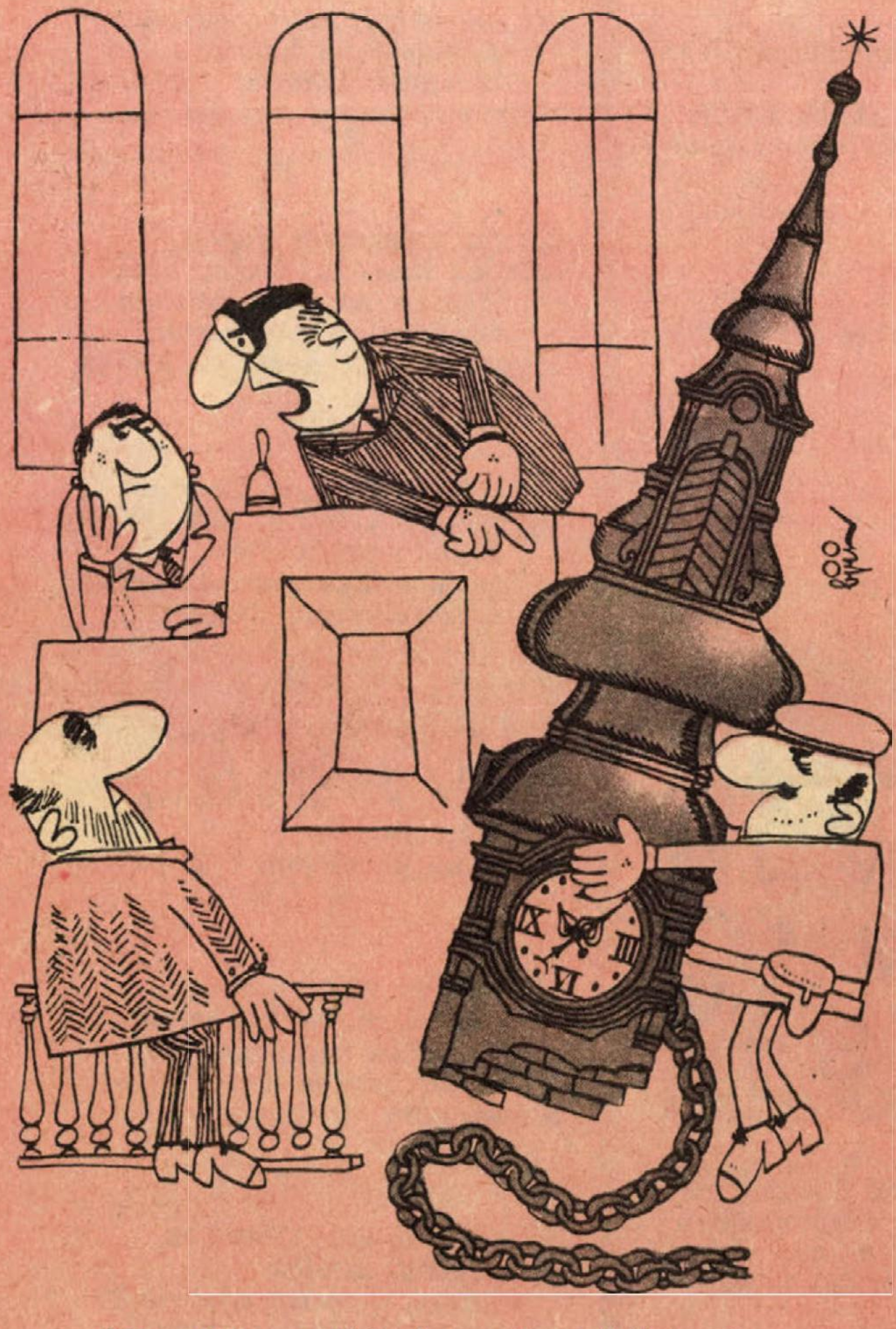
Pusztai Pál rajza

– És ez lesz a hálószoba!

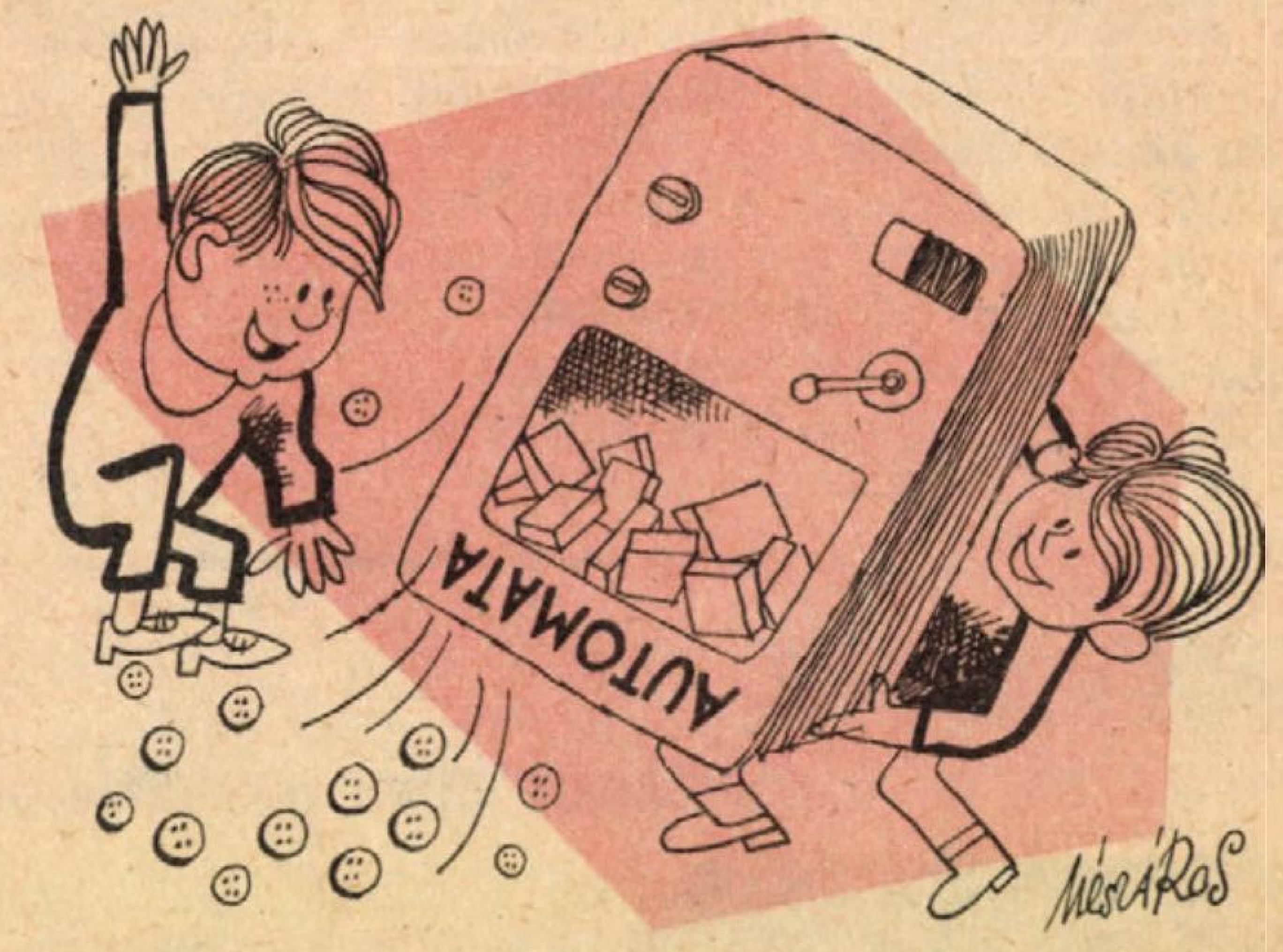
Sikkasztási per

Balázs-Piri Balázs rajza

– Még mindig azt állítja, hogy a fizetéséből vette? . . .

Ismét divat a gombfoci

Eredményes gyűjtés

Rugalmas művész

– Mi az, Lajos? Nem használod a vonódat?
– Jönnek vissza a falura a fiatalok, átképzem magam gitárra . . .

LUDAS MATYI SZÍNPADA

EZ IS VAN

Szín: üzlethelyiség

ELADÓ *(nyájasan a belépő vevőhöz):* Jó napot kívánok. Tessék parancsolni.

VEVŐ *(szikár, ideges beszédű asszonyság):* Maga köszönt nekem?

ELADÓ *(mosolyogva):* Igen.

VEVŐ *(gyanakodva):* Ezt nem szoktam meg. Mondja, mi van emögött? Valami trükk?

ELADÓ *(derűsen):* Semmi trükk, csak köszöntem és kész... Alapelvünk: mindent a vevőért!

VEVŐ *(gúnyosan):* Igen? Akkor miért hordja középen elválasztva a frizuráját?

ELADÓ *(kedvesen):* Hogyan hordjam?

VEVŐ *(határozottan):* Bal oldalon a választék és jobbra fésülve. Megmondom őszintén, nem szívesen vásárolok olyan helyen, ahol az eladó középen választja el a frizuráját.

ELADÓ *(fésűt vesz elő és átrendezi a haját):* Remélem, így megfelel a kedves vevőnek?

VEVŐ *(kegyesen):* Ez is jobb, mint a semmi.

ELADÓ: Mivel szolgálhatok?

VEVŐ: Kérek egy...

ELADÓ: Kékben, sárgában, pirosban vagy zöldben parancsolja?

VEVŐ *(diadalmasan):* Barnában!

ELADÓ *(mosolyogva):* Én is barnára gondoltam. Ez lenne a legalkalmasabb az ön kedves arcához.

VEVŐ *(mustrálgatja):* A szín rendben van, de miért nem trapéz alakú? Az összes barátnőm trapéz alakút hord.

ELADÓ: Tessék, egy trapéz alakú.

VEVŐ: Igen ám, csakhogy lent menjen át az egész romboidba.

ELADÓ: Tessék. Parancsoljon.

VEVŐ: És ez milyen minőség?

ELADÓ *(bársonyos hangon):* Príma, osztályon felüli minőség.

VEVŐ *(fitymálva):* Csak közönséges osztályon felüli minőség? Jobb nincs?

ELADÓ *(barátságosan):* Hogyne lenne. Tessék egy darab szuperklasszis kivitelben. Az országban mindössze két darab van belőle.

VEVŐ *(irigyen):* És hol a másik?

ELADÓ: Az is itt van nálunk. Parancsoljon.

VEVŐ *(nem talál szavakat, aztán dadogva):* Akkor rendben is lennénk, csakhogy maradt még egy kis probléma.

ELADÓ *(nyájasan):* Jóakarattal mindent meg lehet oldani.

VEVŐ: Momentán nincs pénzem. Tulajdonképpen csak azért jöttem be az üzletbe, hogy egy kicsit felmelegedjek. Tudja, ezek a fagyos májusi szelek...

ELADÓ *(mosolyogva):* Örülünk, hogy megtekintette kollekciónkat. Talán egyszer – én bízom benne – venni is tetszik nálunk valamit...

VEVŐ *(csodálkozva):* Még most sem emelkedett a hangja, a vérnyomása? Nem értem, miféle üzlet ez? Miféle trükk van emögött?

ELADÓ *(kecsesen meghajol):* Mi már csak ilyenek vagyunk.

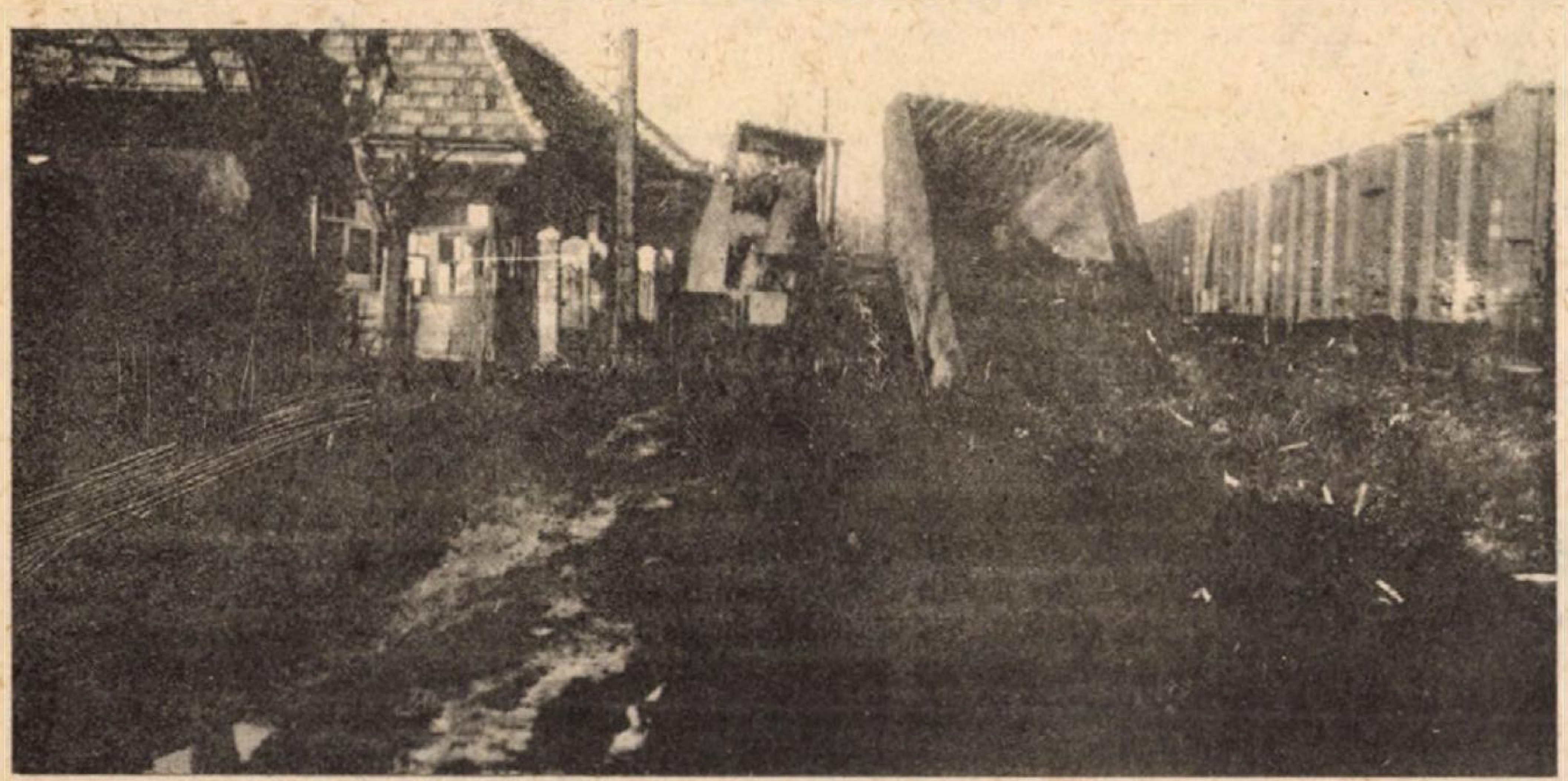
VEVŐ: Micsoda? Baleknak néz engem? Ugrat? Gúnyolódik velem? Kikérem magamnak ezt az udvarias hangot! *(Tombolva)* Kérem a panaszkönyvet!

FÜGGÖNY

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

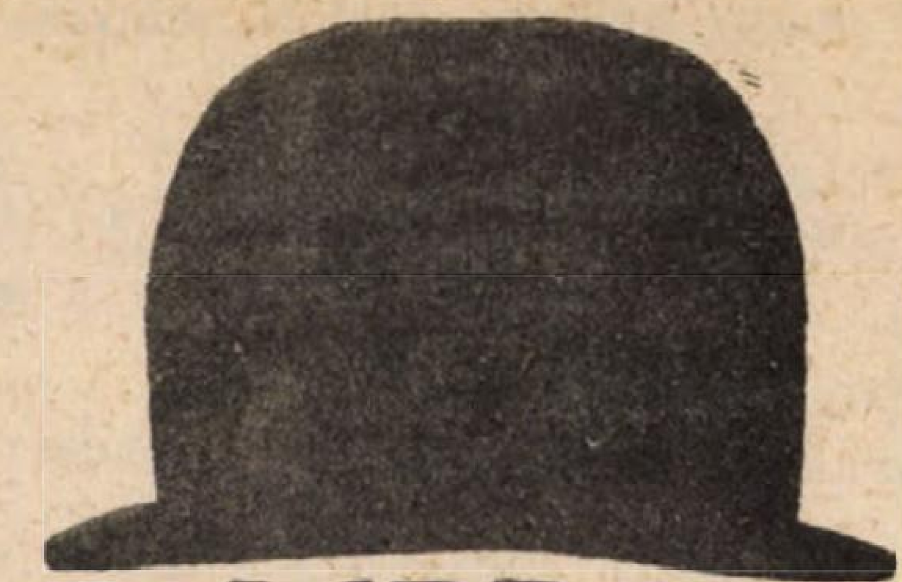
SZAGOS LETT AZ UTCA...

Íme a veresegyházi Vasút utcai látkép! *Tavaly október óta* itt tárolják s innen rakják a vasúti kocsikba a nagyon kellemetlen illatú lápföldet. S azzal „biztatnak" bennünket, hogy ez még legalább három évig így lesz. Ez év februárjában az Egészségügyi Minisztériumból kiszállt egy bizottság és megállapították, hogy ez az állapot egészségtelen és tarthatatlan. Azóta is minden változatlan! Az illetékesek még csak ide se szagolnak!

Az „illatárban" úszó utcában lakó húsz család nevében sürgős intézkedést kér:

Jámbor István
Veresegyháza

LIMERICK

A *limerick* az angol fa-humor jellegzetes terméke. Rövid, többnyire ötsoros vers, képtelen szellemessége miatt nonszensz-versnek is hívják. Eddigi olvasási gyakorlatom során háromféle limericket láttam: 1. olyat, aminek abszurd csattanója van; 2. olyat, aminek nem ott van a csattanója, ahol kellene; 3. s végül olyat, aminek egyáltalán nincsen csattanója. A limerick klasszikus művelője *Edward Lear* angol költő (1812—1888), de hagyománya a mai napig él. Az angolok derülnek rajta, a nem angolok inkább csodálkoznak vagy mérgelődnek. Íme lefordítottam Edward Lear néhány limerickjét:

1

Rozsdaszínű szamárháton
ült egy ember télen-nyáron.
A szamárfül hossza
sodrából kihozta,
s ott halt meg a szamárháton.

2

Élt egy öregember Budán,
csúnyán beszélt, durván, bután.
Mignem egy szép délután
bunkóval verték kupán,
végre mostmár csend lett Budán.

3

Sebtiben odahagyva Doverét,
kutatni ment egy úr kék lóherét.
Ámde a tarka réten
nagy méhek szúrták térden,
így újra felkereste Doverét.

4

Volt egyszer egy öreg korfui,
kutatta, a szél mikor fúj.
Szaladgált nap mint nap,
leégette a nap,
amit nagyon csudált a korfui.

5

Öregember Vadnyugaton
nem tudta, mi az: nyugalom.
Mondták neki: fejre állj,
orrod hegyén táncot járj!
S megtudta, mi az: nyugalom.

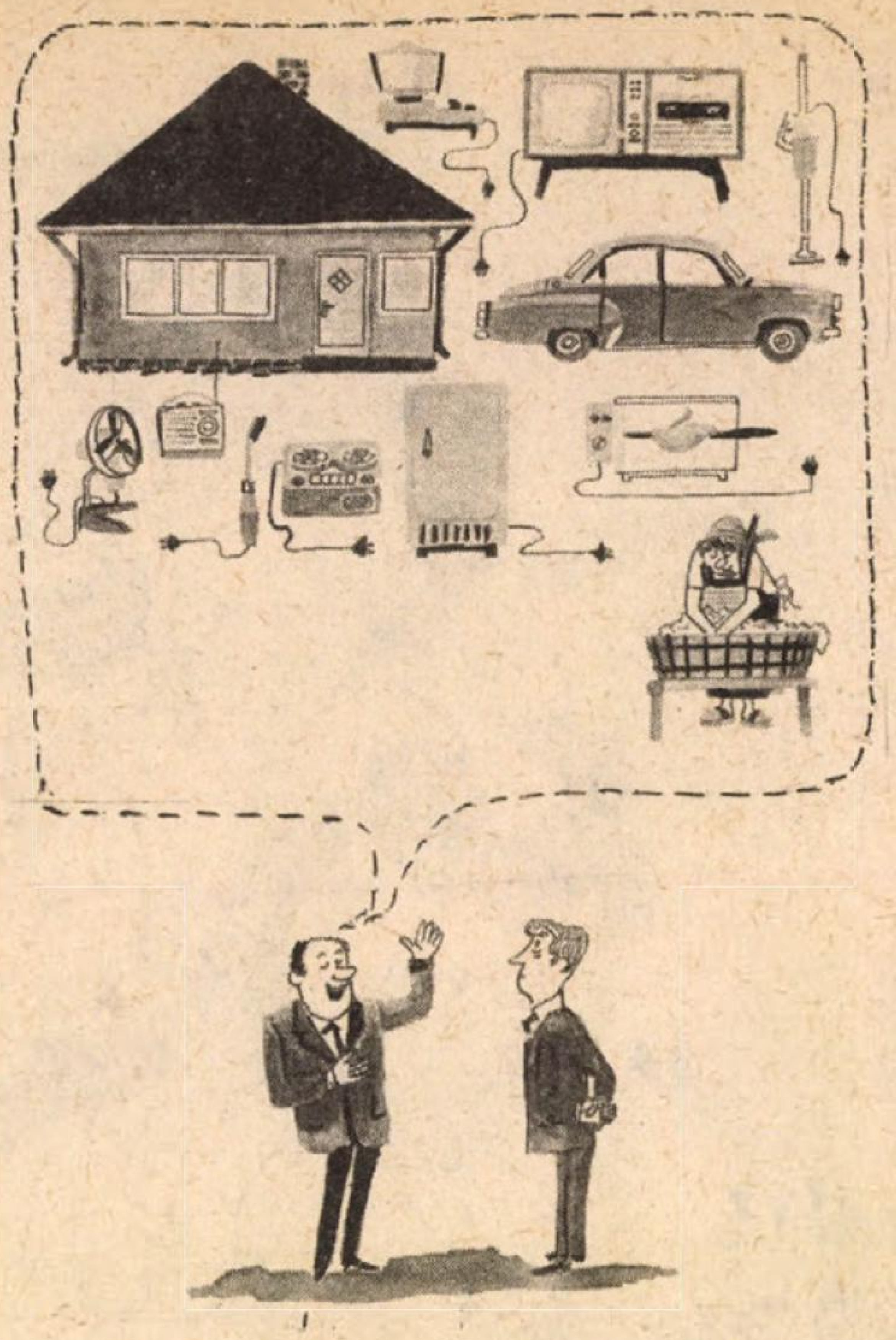
6

Volt egy öregúr Gretnában,
beleesett az Etnába.
„Nagy a meleg odabenn?"
Erre azt felelte: „Nem!"
Hazudós öregúr Gretnába.

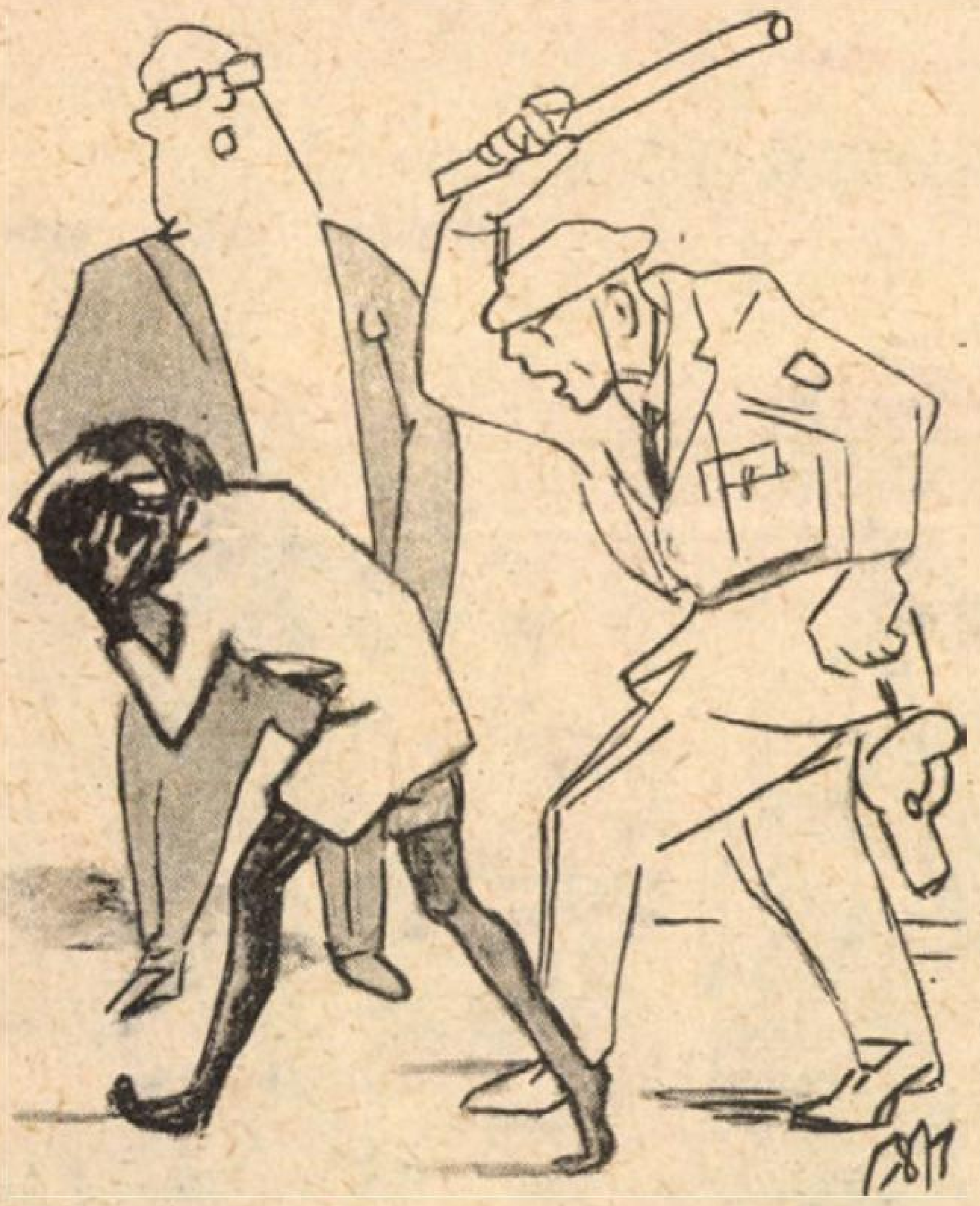
Gergely Ágnes

– Gyertek gyorsan, ilyet még nem láttatok! Az igazgatónk önkritikát gyakorol!

– Ezek nyerhetők a tárgysorsjátékon... A nagymama is a nyereményekhez tartozik.

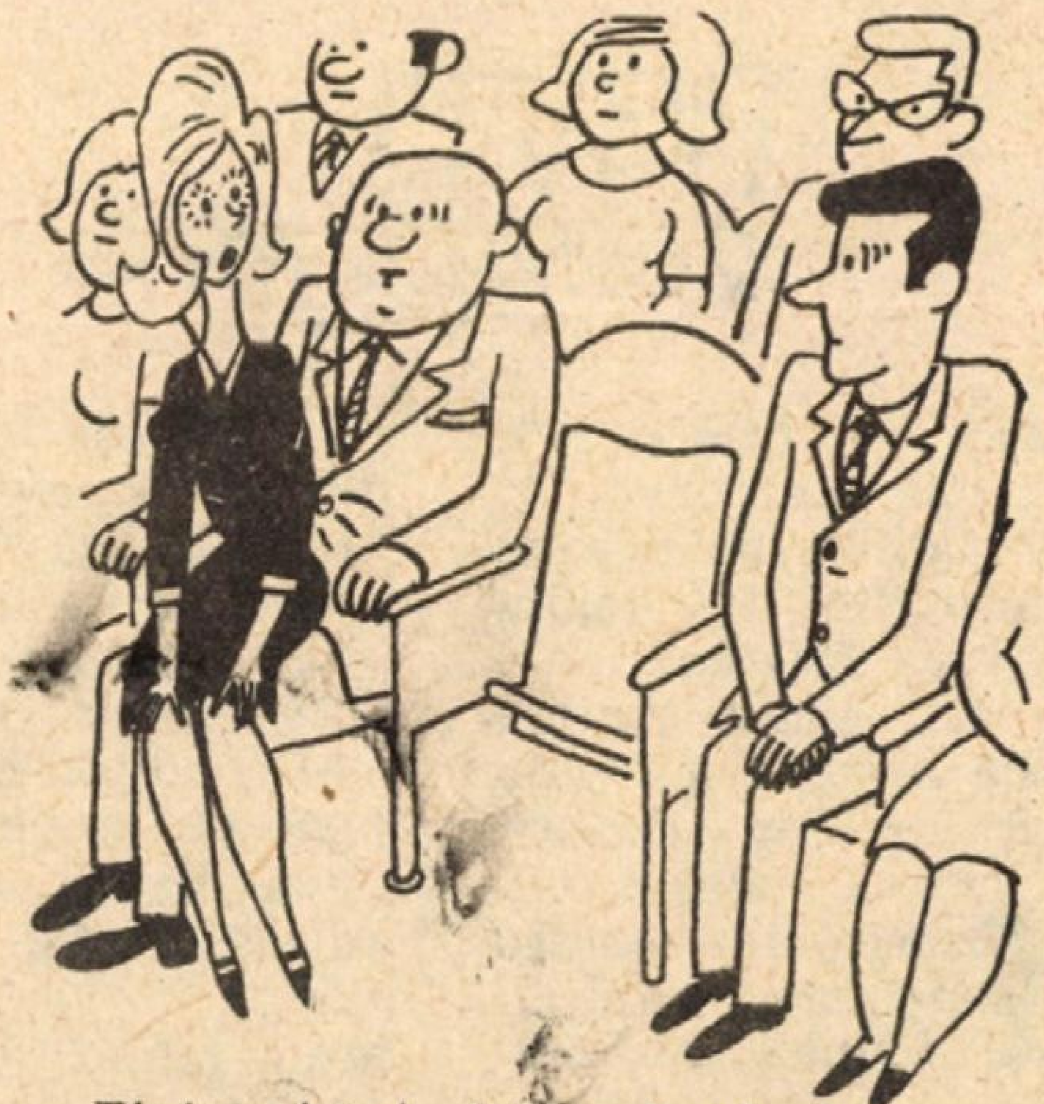

– Ne üsd agyon ezt a négert, jó lesz Vietnamban...

IMPORT HUMOR

A berlini „Eulenspiegel"-ből

MOZIBAN

– Elnézést kérek, de ez a fiatalember egyre szemtelenebb lesz...

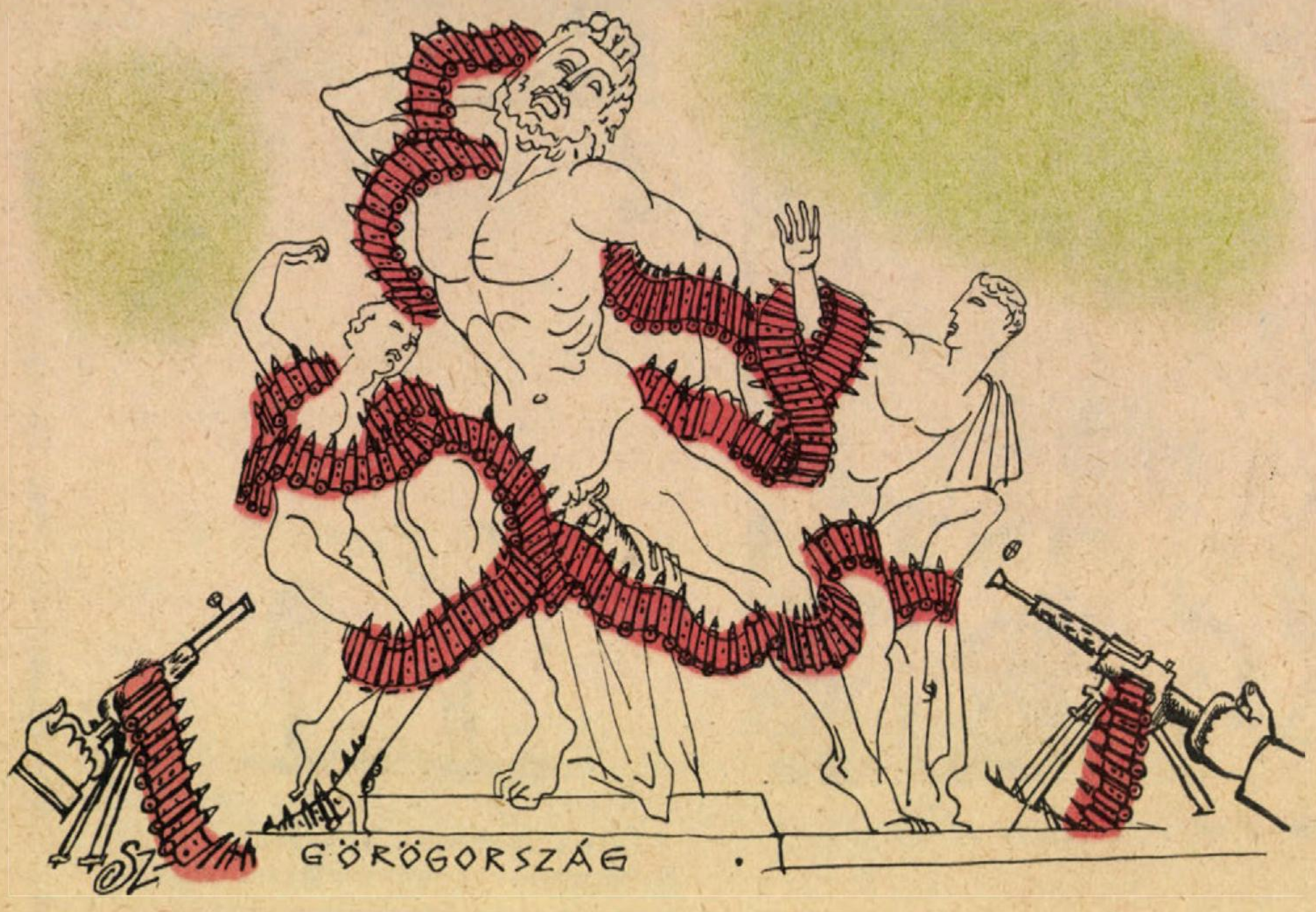
– Ezt a kalapot találtam a hálószobánkban.

HATÁSOS PROPAGANDA

A mai Laokoon-csoport

Szűr-Szabó József rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács izgatottan rohan be a kávéházba, és már messziről rákiált Zabhegyire:

– Ha gyorsan hazasietsz, a feleségednél találod a Géz Gézát.

Nyugodtan mondja erre Povács:

– Miért siessek? Ahogy én Géz Gézát ismerem, ő még reggel is ott lesz.

*

Prepatics javakorbeli feleségével sétál az utcán. Szembe jön egy fiatal csinibaba, és Prepatics mohó pillantást vet rá. Prepaticsné rászól:

– Én nem értelek, Oszkár. Amint egy-egy csinos nőt látsz, rögtön megfeledkezel, hogy nős vagy.

– Mi az, hogy megfeledkezem, pont akkor jut eszembe!

PESTI tudósítónktól...

Sokan találgatják, hogy mit kezdenek az angol rablók az egy és háromnegyed tonna arannyal. Egyesek szerint az egész banda rendbe hozatja a fogait, mások szerint ékszert csináltatnak szeretteiknek. Szerintem ekkora aranyfedezetre bankjegyeket fognak kibocsátani.

*

Egy kissé bőbeszédű és fontoskodó ismerősöm amiatt panaszkodott, hogy hivataltársai valósággal üldözik őt.

Én azt tapasztaltam, hogy inkább menekülnek előle.

— Kérem szépen — mondja a vevő az önkiszolgáló kávészaküzletben —, az a kávé, amelyet legutóbb vásároltam, nagyon rossz volt.

— Tudjuk, kérem szépen! — mondja szolgálatkészen és udvariasan az elárusítónő. — Ki is raktuk valamennyit, hogy minél előbb elvigyék!

Johann Strausstól kérdezte valaki:

— Min dolgozik most, Mester?

A zeneszerző így válaszolt:

— Szórakoztató zenét írok nyugdíjasoknak!

f. l.

Egy textilraktárban

Hegedűs István rajza

– Uraim, valamit ki kellene találni a mini szoknya ellen!..

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0703 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504